

Nguyễn Đình

Vnthuquan.net, 2009.

2h

Gió vẫn thổi và hoa hồng vẫn nở

Bến sông trăng chờ bóng một con thuyền

Bờ hoang vắng mong một ngày cỏ mọc

Rừng rút lòng hun hút nỗi cô đơn

Tôi sinh ra ở vùng ngoại ô nghèo. Lớn dần trong tình thương của Ngoại và Mẹ. Từ nhỏ, khi tôi bắt đầu biết hỏi: “*Ba đâu?*” thì Mẹ đã chậm rãi giải thích: “*Ba con đi làm xa, xa lắm, và cũng lâu lắm mới về*”. Ngoại có hai đứa con. Dì Út đã theo chồng về phố. Thương Mẹ một mình quanh năm vất vả. Thương tôi cô cút “*Ba đi làm xa*” nên mọi chăm sóc Ngoại đều đổ dồn dành lại cho tôi. Vườn rộng. Lại có cả chiếc giếng toét miệng phơi những đám rêu xanh lung linh sắc màu mỗi khi có ánh sáng chiếu vào và chiếc ao thả đầy tấm bèo cùng bầy vịt bơi lội nên suốt ngày Ngoại cứ chạy theo tôi tha thẩn khắp vườn.

*

* *

Mười tuổi. Khi tôi thấy được nỗi lo toan của Mẹ và những vết nhăn chẳng chịt trên mặt Ngoại thì cũng là lúc Ngoại mất. Đó là một mất mát lớn của tôi. Và cũng là của Mẹ, của Dì. Mười tuổi. Tôi bắt đầu tự làm tất cả những công việc có thể để giúp Mẹ. Tự động ôn bài và đi học, nấu cơm và quét vườn, biết lấy búa tán lại những thanh đinh long ra trên bề mặt chiếc ghế đã từng kéo rách một giẻ dài nơi chiếc quần của Mẹ.

*

* *

Ngày ấy tôi làm lì lăm. Sau những lần căng hết gân cổ để giải thích *“Ba tao đi làm xa”* rồi lao vào đánh lộn, khóc lóc thì tôi bỏ mặt hai chữ *“con hoang”* cùng vẻ mặt hả hê của đám bạn lại sau lưng. Về nhà. Đây là nơi tôi thấy thanh bình nhất. Là nơi tôi làm được nhiều việc cho Mẹ, cho tôi nhất. Và lục tìm trong tủ khung hình cưới của Ba và Mẹ ngắm hình. Rõ ràng đây là Ba, còn đây là Mẹ. Rạng rỡ trong ngày cưới. Tôi hỏi: *“Mẹ ơi, con giống Ba hay giống Mẹ?”*. Mẹ cười ngập ngừng: *“Con giống cả hai, nhưng giống Ba hơn, nhất là đôi mắt”*. Tôi soi mắt mình vào khung ảnh cưới rồi ao ước: *“Mẹ này, khi nào xong việc, Ba về, nhà mình vui lắm ...”*

*

* *

Bảy năm sau, Ba tôi về thật. Đó là buổi trưa mùa hè nóng đến kinh người khi tôi lóc cóc đạp xe từ trường về nhà. Mẹ vẫy tôi lại, giọng nói ngập tràn hạnh phúc nhưng vẫn ngập ngừng muôn thuở: *“Huy này, đây là Ba của con”*. Rồi Mẹ khóc. Người đàn ông xa lạ ôm chặt lấy tôi. Hạnh phúc đến quá bất ngờ. Tôi chỉ kịp kêu *“Ba”* rồi nước mắt cũng thi nhau rơi xuống. Lúc đó, mọi làm lì trong tôi tan biến, tôi thấy

mình như nhỏ dại trở lại bên Mẹ, bên Ba. “*Ba, Ba về ... đừng đi nữa ...*”. Ba ôm chặt tôi hơn, rồi quàng vai Mẹ: “*Ba không đi nữa. Ba sẽ ở lại. Sẽ ở hẳn với Mẹ và con. Đừng khóc ... con trai ...*”. Một đốm nắng xuyên qua mái tôn rơi xuống nơi gia đình tôi đứng. Giọng Ba nghèn nghẹn: “*Ngày mai, Ba sẽ lợp lại nóc nhà mình*”

*

* *

Ba về. Nóc nhà được lợp lại. Nhưng không có nghĩa là hết đợt. Mùa đông năm đó, trong khi tôi lui cui lấy thau đặt dưới đường nước mưa theo lỗ đinh rơi xuống cũng là lúc Ba thú nhận: Trong thời gian qua, Ba đã có một gia đình khác. Có một người đàn bà khác để gọi bằng vợ và cũng có một cô bé khác để gọi bằng con. Rằng vì hoàn cảnh, vì cô đơn. Bây giờ cái gia đình thứ hai của Ba đã mất hết sau một vụ tai nạn giao thông, di ảnh của họ đã được đưa về bên ngoại, và Ba chỉ còn lại duy nhất Mẹ con tôi ... Mẹ khóc. Hoá ra Mẹ đã biết hết mọi việc từ lâu. Mẹ tha thứ cho Ba không vì bản thân Mẹ. Mà vì tôi. Vì những tiếng con hoang và vẻ mặt làm lì đến cô độc. Tôi hoang mang nhìn Ba, nhìn Mẹ. Không nói một lời. Mẹ không yếu đuối như tôi nghĩ. Mẹ chịu đựng hơn tôi nghĩ. Rồi chợt nhớ đến Quy. Sau này tôi sẽ lấy Quy. Tôi chỉ yêu thương duy nhất mỗi Quy và cũng sẽ có những đứa con với mỗi Quy thôi. Năm đó, tôi đang học 12. Năm cuối cấp.

*

* *

Quy mang đến một đoá hồng cùng lời chúc: “*Mừng anh đã qua kỳ tốt nghiệp*” rồi trườn hôn nhẹ lên má trong lúc tôi quay mặt lại. Nụ hôn trước dài trên môi. Lần đầu tiên sau một năm rưỡi quen và yêu nhau

tôi thấy Quy bạo dạn như vậy. Tôi bệu má: *“Dám hôn lên anh hả? Trả lại đây mau!”* rồi giả vờ hùng hổ kê mặt sát vào Quy. Quán cà phê vắng khách. Âm thanh mượt mà từ chiếc loa sát tường phát ra *“Nắng có hồng bằng đôi môi em, mưa có buồn bằng đôi mắt em ...”*. Oh! Chắc chắn nắng sẽ không hồng bằng mặt Quy lúc này. Giả bộ nhìn về chậu cúc đằng xa, Quy hỏi: *“Bao giờ thì bắt đầu thi đại học hả anh?”*. Tôi nắm tay Quy: *“Khoảng hai tháng nữa. Quy này, sau khi chúng mình tốt nghiệp Đại học thì cưới nhau, em nhé”*. Quy cười: *“Còn lâu lắm, chưa thi mà đã tính chuyện tốt nghiệp rồi”*. Tôi hồ hởi: *“Thì kế hoạch năm năm mà. Năm năm sau chúng mình cưới nhau. Năm năm kế tiếp sẽ sinh con. Sinh một đứa. Duy nhất. Một chồng, một vợ, một con”*. Quy le lưỡi: *“Sinh luôn mười đứa cho đông vui”*. - *“Không, không được. Một đứa thôi, chỉ một đứa”*. Rồi cả hai cùng cười.

*

* *

Rồi tôi cũng bước chân vào cổng trường Đại học. Giảng đường vui lắm. Nhộp nhộp tiếng bước chân và chào hỏi của bạn bè. Tôi thân với Tuấn. Không hiểu vì sao. Có lẽ đó là quy luật của sự bù trừ, tương phản. Tuấn là con trai một, trắng trẻo, rụt rè. Có lẽ căn bệnh hen kéo dài đã rút đi một phần tự tin và sức khỏe, mặc dù nó được gia đình hết sức chăm nom.

*

* *

Mấy học kỳ lần lượt rơi tõm trong tiếng cười của bè bạn. Bài vở ngày một nhiều hơn. Ba bắt đầu uống rượu và hay la mắng cả Mẹ, cả tôi vì những điều rất nhỏ. Mẹ già đi nhanh chóng. Nhiều lúc tôi phải ôm

sách đến nhà Tuấn để ôn bài chuẩn bị cho kỳ thi. Sự khó khăn làm tôi đâm nóng nảy. Sự nóng nảy làm Quy hay giận hờn. Quy đã là sinh viên Ngoại Ngữ. Bên Quy, tôi thực sự cảm thấy bình yên, dù chỉ là những thanh bình trong chốc lát.

*

* *

Cuối năm hai, trường tôi có đợt Quân sự cho toàn khoá. Thi cử đã xong. Mọi lo lắng về bài vở tạm thời dẹp bỏ sang một bên. Đông vui như hội. Mười lăm ngày cùng học, cùng ăn, cùng ngủ. Vui lắm chứ. Ba Tuấn nhờ vả: *“Nó ốm yếu, chưa bao giờ xa nhà, đi với con Bác cũng yên tâm”*. Được hai ngày thì mẹ Tuấn lên thăm với giỏ thức ăn tiếp viện cùng xe máy: *“Để xe lại, lúc nào rảnh thì hai đứa về nhà ngủ một chút”*. Rồi suýt xoa: *“Sao con ốm thế này, sao con đen thế này ...”*. Tuấn cười hì hì: *“Con đen một chút, nhưng khoẻ lắm. Sổ thuốc mang theo chưa dùng đến”*. Mà thật, mới hai ngày mà đứa nào trông cũng đen, cũng ốm.

*

* *

Chủ nhật đầu tiên ở trường Quân sự, cả bọn rủ rê: *“Ở lại. Leo núi”*. Sáu giờ sáng đã bắt đầu rùng rần lên đường. Núi cách trường 2 km. Chân núi là đám ôi rừng. Đỉnh núi mở ra một vùng biển xanh ngút ngát. Những tiếng hò, tiếng hát, tiếng hét vang lên. Gió phàn phật lật lung những mái tóc bồm xồm. Bọn con gái bắt đầu chọn cảnh, cố tạo ra những dáng đứng kiểu ngồi với nụ cười vui tươi hay méo mó nhất để chụp hình kỷ niệm. Đám con trai xúm xít lại với nhau cùng bộ bài và ly rượu xoay tròn được rót ra từ chai nước khoáng Lavie. Tuấn cười nhiều nhất. La hét nhiều nhất. Lần đầu tiên trong đời nó uống

một ly rượu với khuôn mặt đỏ bừng. Kỳ lạ, thiên nhiên tạm thời đã đẩy lùi căn bệnh hen kéo dài, tình yêu mang lại sức sống cho nó. Nó đang để ý đến Châu. Một cô bé cùng khoá với mái tóc tím và nụ cười nhanh nhẹn.

*

* *

Buổi tối, tôi nằm ườn trên giường. Nhớ Quy. Không biết giờ này Quy đang làm gì và còn giận tôi không? Đã một tuần quân sự tôi không hề gặp Quy cũng như điện thoại. Trăng sáng quá. Vành vạnh soi những hàng dừa nghiêng ngã phía sau. Tôi với tay lần tìm điều thuốc trong túi áo máng trên đầu giường. Rồi bật lửa. Lại là Quy. Mà tại sao Quy giận tôi vô cớ vậy. Đành rằng tôi không thể đến tham dự buổi văn nghệ của trường có tiết mục Quy đơn ca, đành rằng tôi không khen tặng kịp thời khi Quy đi chơi với bộ váy mới. Nhưng tình yêu đâu chỉ đơn giản là lời nói, nó phải được thể hiện bằng tổng hợp tất cả các ngôn từ, hành động, ánh mắt ... kia mà. Căn phòng trống trải càng tạo thêm cảm giác cô đơn. Cả bọn đang tập trung bên phòng nữ từ sớm. Tuần cũng vậy, mặc dù trong buổi đi chơi Mẹ nó có nhắn tin bảo về nhà. Không được, không thể để tình trạng giận hờn vô cớ kéo dài. Tôi đứng bật dậy khoát vội chiếc áo vào người. Phải về gặp Quy. Phải nói với Quy một câu. Chỉ một câu rồi quay trở lại. Tôi lò dò sang phòng nữ. Cả bọn đang hát hò. Một bịch ổi rừng hái lúc sáng được trang trọng đặt giữa chiếc chiếu dưới sàn, bên cạnh là đĩa muối ớt. Chỉ chừng đó. Nhưng không khí rộn ràng lắm. Thấy tôi, Minh nhích người sang một bên: *“Huy ngồi chơi cho vui”*, rồi nhón một quả ổi đưa tôi. Tuần say sưa hát: *“Thành phố bát ngát của gió, tình yêu menh mông của mây ...”* với vẻ mặt và chất giọng như

cuốn hút hết mọi tình cảm gởi vào bài hát, gởi đến cho Châu. Minh nói: *“Huy ăn ổi đi”*. Tôi quẹt một ít muối vào quả ổi rồi đưa lên miệng, khều khều Tuấn: *“Cho tao mượn chìa khoá xe. Về đúng giờ”*. Tuấn cười như hiểu ý.

*

* *

Tôi tăng ga trên đoạn đường đầy ổ gà và không ánh điện. Lúc ra khỏi trường Quân sự, anh bảo vệ nữa như thăm hỏi, nữa như thông báo: *“8h rồi đấy, đi đâu nhớ về đúng giờ, 9h30 là đóng cổng”*. Tôi nhắm tính: 30' chạy xe đến nhà, nhìn Quy một cái, nói với Quy một câu. 30' cho vòng quay trở lại. Còn thừa. Lạy trời cho chiếc xe đừng trở chứng giữa đường. Càng gần thành phố, đường càng dễ đi và sáng chói ánh đèn. Thật lạ! Cách nhau 25km mà như ở hai thời đại khác nhau. Tối chủ nhật thành phố rộn ràng. Cả âm thanh lẫn sắc màu. Những âm thanh dồn dập được phát ra từ hàng quán ven đường, những bảng hiệu với đèn màu nhấp nháy cùng những đôi tình nhân tay trong tay sạch sẽ, vui tươi như tăng thêm sức sống cho thành phố. Và tôi cảm thấy mình có lỗi. Đúng ra tôi phải nhận thấy sự hùng hực tuổi trẻ của thành phố vào những đêm cuối tuần sớm hơn, phải dành nhiều thời gian cho Quy hơn. Giờ này, có lẽ Quy đang ngồi trên balcon nhà ngắm nhìn thành phố dập dìu vào đêm, y như những lần tôi được nhìn thấy lúc đến nhà đón Quy đi dạo. Một chiếc Future đỏ chói lướt qua, cầm lái là chiếc thun xanh kẻ ngang với đầu tóc 4/6 gọn gàng, phía sau là váy hoa dịu dàng với tóc dài phủ tràn bờ vai nhỏ. Thật trẻ trung và xúng đôi hết sức. Tôi bắt chợt giật mình. Dáng váy hoa giống Quy lắm, càng nhìn càng giống. Rồi kiên quyết tăng ga. Khi hai chiếc xe song ngang cũng là lúc tôi vỡ oà mọi tức tối

trong lòng: là Quy. Đầu khẽ nhẹ nhàng áp trên lưng của thun xanh, cánh tay ngai ngừng, hờ hững vòng lên phía trước. Thấy tôi, Quy giật mình hoảng hốt xoay mặt nhìn hướng khác. Cả hai chiếc xe loạng choạng. Lúc đó, tôi chẳng kiểm soát được những hành động của mình. Tiếng ống pô nẹt lên rầm rã. Tiếng bánh xe chà nghiêng xuống mặt đường rin rít. Tôi cố đón đầu Future. Thun xanh quay nhìn, ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt đỏ bừng, căng thẳng và ánh mắt có lửa của tôi. Rồi bất ngờ, Future đổi hướng ở một ngã ba, đột ngột băng ngang con hẻm nhỏ, mất hút. Tôi vô thức chầm thuốc rít một hơi dài. Cố gắng liên kết những giận hờn vô cớ cùng vẻ mặt hoảng hốt của Quy. Thế là rõ. Tôi búng tách phần còn lại của điếu thuốc ra xa. Một đóm lửa hình vòng cung quệt vào đêm tối. Những tàn sáng theo gió bay ngược vào người gập áo bật kêu lách tách. Khỉ thật !!! Và chợt nhận ra mình dừng xe trước con hẻm vào nhà tự lúc nào chẳng biết. Thôi thì vào thăm Ba Mẹ một chút rồi quay về trường vậy. Tôi khẽ xoa tay lên khuôn mặt như để lấy lại một sắc thái bình thường, rồi tắt máy làm lủi dất xe vào hẻm vắng. Cánh cổng gỗ được tôi nhẹ nhàng mở ra. Nhà đã tắt điện. Chắc Ba Mẹ ngủ sớm. Tôi định quay lui nhưng mùi hoàng lan ngai ngái cuối vườn níu giữ. Rồi đột nhiên tôi nghe tiếng thút thít của Mẹ, tiếng thút thít lớn dần và vỡ oà thành tiếng nấc cùng lúc với giọng gầm gừ của Ba rít lên: *“Tôi không muốn mình là người nuôi con tu hú”*. Tôi điếng người. Đầu vang lên ong ong khi có tiếng mít rơi phịch ở góc vườn. Mùi hoàng lan ngai ngái xộc thẳng vào mũi cay xè. Tôi lão đảo dất xe quay lui. Vô định. Đêm nay tôi sẽ về đâu? Và bật cười khan một tiếng. Có vị mặn và chát trên môi. Có lẽ đấy là vị chát của ổi rừng và vị mặn của muối còn sót lại. Chiếc đồng hồ điện tử trên tay báo chuông títt .. títt. Mười giờ tối.

Quay lại trường thì quá trễ. Đã 2h kể từ lúc tôi rời trường. 2h! Quá ngắn so với một đời người nhưng quá dài so với buổi tối hôm nay. 2h! Nhiều quá. Nhưng, hãy còn cả một đêm dài phía trước ...

Nguyễn Đình

Chuyện đời thường của Bác Hồ

Tháng 12-1994, khi Tổng bí thư Đảng cộng sản Trung Quốc Giang Trạch Dân sang Việt Nam tới thăm nơi ở và làm việc của Chủ tịch Hồ Chí Minh, đã xúc động lưu trong sổ vàng lưu niệm: “Cách mạng đích nhân sinh, Lâm khiết đích khai mô”-Một đời vì sự nghiệp cách mạng, tấm gương sáng về sự liêm khiết.

Nơi ở bình dân

Bác Hồ trong chiến dịch Biên giới (ảnh tư liệu)

Ông Vũ Kỳ-thư ký và các cán bộ giúp việc của Bác Hồ xúc động kể lại những mẩu chuyện đời thường của Bác: Sau kháng chiến thành công, đến cuối năm 1954 Bác mới chuyển về ở và làm việc tại Phủ Chủ tịch hiện nay. Nhưng Bác không ở trong Phủ mà chọn căn buồng của người thợ điện ngày trước, chỉ rộng chừng 12m². Trong buồng chỉ kê chiếc giường một, một bàn và một ghế để làm việc, một tủ nhỏ đựng mấy bộ quần áo. Cái buồng ấy bất tiện cho Bác nhiều bề vì mùa đông gió lùa thẳng vào rất lạnh, mùa hè thì nóng hầm hập. Anh em nhiều lần xin Bác chuyển đến ở chỗ khác tốt hơn nhưng Bác không chịu. Bác nói: "... Bây giờ Bác ở trong buồng người thợ điện ấy cũng phong lưu nhiều rồi đấy. So với ngày trước ở trên rừng, trong hang... là sướng hơn rồi, so với đồng bào cũng sướng hơn rồi...". Bác cũng không cho lắp đặt lò sưởi hay dùng quạt điện, vì Bác bảo đồng bào ta còn nghèo lắm. Đến năm 1957, anh em đề nghị Bác cho lắp chiếc máy điều hòa không khí. Bác sĩ Phạm Ngọc Thạch trông nom sức khỏe của Bác đề nghị mấy lần, Bác đều không bằng lòng. Một lần Bác bảo:

- Các chú đã gợi ý Bác đến mấy lần, chắc các chú đã chuẩn bị sẵn một cái máy rồi chứ gì? Nhưng hiện Bác chưa có nhu cầu, hơn nữa các đồng chí Trung ương khác đều chưa có, tại sao Bác lại có. Bác không dùng cái máy ấy đâu. Có cái máy ấy rồi thì ý của Bác thế này: Các chú đem về bệnh viện lắp vào buồng những người bệnh đau nặng. Hôm trước Bác tới thăm thấy ở bệnh viện rất nóng bức... Chiếc máy điều hòa ấy cuối cùng được mang tặng thương binh nặng, theo ý kiến của Bác. Còn Bác vẫn ở trong căn phòng ấy từ cuối 1954 đến mùa thu 1958 mới chuyển sang ở cái nhà sàn bằng gỗ

mới được dựng lên...

Vài bộ quần áo đơn sơ

Là vị Chủ tịch nước, nhưng Bác cũng chỉ có vài bộ quần áo đơn sơ, giản dị. Một lần Bác đi thăm, làm việc ở nước bạn. Khi nhân dân bạn ra đón, với lòng hiếu khách đã tung hoa chào đón, làm cho bộ quần áo Bác đang mặc bị ướt, mà lúc đó không có điều kiện giặt là lại cho khô. Bác chỉ có hai bộ quần áo ka-ki, dùng để mặc khi tiếp khách, còn thường ngày Người mặc áo lụa màu nâu may kiểu bà ba... Lần ấy nhờ dự liệu trước, nên các cán bộ giúp việc đã lặn lội mang theo thêm một bộ quần áo “dự bị” đã được xử lý “kỹ thuật” để bộ quần áo mới may không khác mấy với bộ quần áo cũ Bác đang sử dụng. Tuy nhiên, lần ấy Bác cũng phát hiện ra, Bác phê bình:

- Ai bảo các chú may quần áo mới cho Bác? Bác có hai bộ là đủ dùng rồi. Hiện nay đồng bào ta còn thiếu quần áo mặc. Bác có như vậy là đủ và tốt lắm rồi!

Khi nghe báo cáo rõ “sự cố kỹ thuật” và để ứng phó với “tình huống ngoài dự kiến”, Bác ôn tồn bảo:

- Trước khi làm các chú cũng cần nói rõ lý do, không nên tiến hành một cách vụng trộm như vậy nữa!

Bữa ăn tập thể

Khi đã về ở, làm việc trong Bắc Bộ phủ, anh em cấp dưỡng vẫn nấu một nồi to, đến giờ thì Bác cùng xuống ăn với anh em những bữa cơm đạm bạc, như những ngày trong kháng chiến. Anh em giúp việc định nấu riêng cho Bác nhưng Bác nhất định không chịu. Khi đi công

tác, kể cả những khi đi thăm ngày Tết... bao giờ Bác cũng bảo chuẩn bị sẵn bữa ăn mang theo. Sau gần 50 năm mới có dịp về thăm quê lần đầu tiên, tháng 6-1957. Trong bữa cơm tỉnh Nghệ An mời Bác, có Đại tướng Nguyễn Chí Thanh cùng dự. Mâm cơm chỉ có mấy món ăn đơn giản, nhưng mỗi món đều được dọn làm 2 bát. Bác thấy vậy, Bác liền cất bát, chỉ để mỗi món một bát. Bác bảo: “Ăn hết thì lấy thêm, không ăn hết để người khác ăn, chớ để người ta ăn thừa của mình!”. Bữa cơm đó, một nửa số thức ăn vẫn còn nguyên. Riêng có món cà mắm chỉ có một bát nhưng mọi người ăn chưa hết, Bác gấp bỏ vào bát bảo mọi người phải ăn hết, để khỏi lãng phí.

Lần thứ hai Bác về thăm quê năm 1961, bữa cơm chiều Bác dặn cả Chủ tịch và Bí thư của tỉnh là Võ Thúc Đồng và Nguyễn Sĩ Quế cùng đến ăn cơm với Bác cho vui, nhưng nhớ là phải mang phần cơm của mình đến. Khi vào bàn ăn, Bác lấy ra gói cơm của Bác có độn ngô và ít thịt rim mặn. Hai cán bộ tỉnh, phần cơm do nhà ăn của tỉnh chuẩn bị được nấu bằng gạo trắng, không độn; thức ăn có cá, thịt, miến...

Thấy vậy, Bác hỏi:

- Các chú ăn như thế này à?

Ông Võ Thúc Đồng trả lời:

- Dạ, thưa Bác. Hôm nay Bác về thăm, cơ quan mới chuẩn bị các món ăn như thế này, còn thường ngày thì không có đâu ạ.

Bữa cơm hôm đó, mọi người cùng Bác ăn hết phần cơm độn ngô trước, khi dùng sang phần cơm cơ quan tỉnh mang đến thì Bác xin thôi không ăn nữa...

Đôi “dép kháng chiến”

Không chỉ trong kháng chiến, mà sau ngày trở về Thủ đô, Bác vẫn đi

đôi dép cao su, anh em quen gọi là “dép kháng chiến”. Khi thấy đôi dép của Bác đã mòn vẹt, anh em giúp việc đề nghị với Bác mua một đôi dép mới để thay, giá chỉ 2-2,5 đồng, có gì là lãng phí! Nhưng Bác bảo: “Vấn đề không phải là ở chỗ chỉ 2 hay 2,5 đồng mà là xem đôi dép đã hỏng, không sử dụng được nữa mới cần phải thay. Hiện đôi dép của Bác, Bác vẫn còn sử dụng được. Lúc nào cần thay Bác sẽ đồng ý!

Chiếc ô tô cũ “Thắng lợi”

Là vị Chủ tịch nước, nhưng Bác Hồ vẫn chỉ sử dụng đến suốt đời chiếc xe cũ POBEDA (Thắng lợi), màu cà phê sữa, do Chính phủ Liên Xô (trước đây) tặng Bác. Hai đồng chí Ngọc và Nguyễn thường lái, chăm chút bảo quản nên vẫn phục vụ Bác được. Xe sử dụng lâu năm cũng xuống cấp nhiều, nên cán bộ giúp việc có ý muốn thay chiếc xe mới. Bác biết tin, Bác hỏi đồng chí Ngọc lái xe:

- Xe hiện nay đã hỏng chưa?

- Thưa Bác, xe chưa hỏng nhưng đôi xe mới chạy êm hơn, nhanh hơn...

Nghe vậy, Bác nói ngay:

- Nếu thế thì chưa nên đổi. Ai muốn xe chạy nhanh hơn, ngồi êm hơn thì đổi. Bác vẫn dùng chiếc xe này được rồi, vì nó chưa hỏng.

Bác còn nói thêm: xe tốt thì nên ưu tiên cho các đồng chí làm ngoại giao khi cần tiếp khách quốc tế trước...

Cán bộ giúp việc chưa từ bỏ ý định, mới bàn riêng với lái xe, nhân một lần đi công tác, cố tạo ra sự cố hỏng xe để lấy cớ “xe quá cũ, máy nóng... không khởi động được”, nhưng Bác vẫn không đổi ý, còn

dẫn:

- Lần sau, trước khi đi công tác, nên kiểm tra cẩn thận, chuẩn bị tốt thì sẽ không bị lỡ công việc.

Cứ như vậy, Bác thủy chung với chiếc xe “Thắng lợi” cho tới ngày Bác đi xa.

Chung quanh chuyện sinh hoạt đời thường của Bác rất nhiều chuyện xúc động, như chiếc xe “Thắng lợi” hiện vẫn ở Bảo tàng cách mạng là hiện vật lịch sử, nhưng điều ai cũng thấy, cũng nhận ra là bao giờ Bác Hồ cũng thể hiện rất tiết kiệm, đơn sơ mà gần gũi, bình dân... là bài học giáo dục lớn một cách sinh động nhất.

Nguyễn Đình (ghi)

Nguyễn Đình

Chuyện kể rằng...

Trong một rẻo vườn, có cây con lá xanh nghìn nghít. Lá vui tính lắm, lại nhanh miệng, gặp ai cũng cười chào. Mọi người trong vườn ai cũng mến Lá. Buổi sáng, bác Mặt trời đi qua thường nhắc nhở: “Rảnh rồi, đến nhà Bác chơi, lấy ít ánh sáng về tắm để da được sáng”.

Lá cảm ơn bác Mặt trời bằng nụ cười tươi rói. Anh Gió lảng tử mỗi

dịp ghé ngang thường trầm trồ: “Lá càng lớn càng xinh”. Và rủ rê: “Hôm nào đi xem ca nhạc với anh, khu vườn bên kia có nhiều Chim hót lắm” .

Lá e then cuối đầu, tay mân mê tà áo. Nhân một ngày Nước đến chơi và nói chuyện với Cây, Lá len lén soi mình xuống dòng nước nhỏ. Rồi nghiêng phải, nghiêng trái. Rồi mỉm cười. Lá thấy mình không đẹp, nhưng dễ thương, lại duyên dáng nữa.

*

* *

Một ngày đầu xuân, Cây trở dạ. Đau đớn. Sau một hồi vật vã, Cây tự xé toạt thân mình để nhô lên một búp hoa. Nhìn những giọt mồ hôi, nước mắt và sự đau đớn của Cây, Lá cuống quýt kêu gọi mọi người, hai tay quạt lấy quạt để vào không khí như có thể xoa dịu bớt đi nỗi đau của người vượt cạn.

*

* *

Búp hoa ra đời. Rẻo vườn như bừng sáng. Bác Mặt trời hàng ngày cần mẫn đi qua đều dịu dàng nhắc nhở: “Nhớ lấy ánh sáng và màu sắc của Bác để dùng, con gái nên chú ý chăm sóc cho diện mạo của mình một chút”. Cả Hoa và Lá đều cười: “Vâng ạ!”. Bác Mặt trời cười tí, hài lòng với sự vui vẻ và lễ phép của hai đứa lắm.

*

* *

Ngày tháng dần trôi. Lá mỗi ngày một xanh, xinh xắn. Hoa mỗi ngày một đẹp, rực rỡ. Một buổi chiều vàng óng, Gió lảnh tử đến chơi. Nhìn Hoa, Gió trở nên ngây dại. Lá vẫn chờ đợi lời mời xem ca nhạc ngày nào. Nhưng không có. Không gian chỉ còn lại tiếng rì rầm trò chuyện

của Hoa và Gió. Những lời hẹn thề. Những cánh tay mơn man.
Những nụ hôn vô tận. Lá úp mặt vào tay. Khóc. Lần đầu tiên trong
đời Lá ghét Hoa.

*

* *

Rồi Gió ra đi. Đi mãi. Lẽ sống của người lãng tử là vậy...

*

* *

Sau một cuộc tình, Hoa trở nên đổi khác. Hận. Nhưng nhớ. Những
lời thì thầm của Gió như vẫn đang còn ở đâu đây "... Cưng thật tuyệt
vời, anh đã đi nhiều nơi nhưng chưa nhìn thấy ai đẹp như cưng. Với
khuôn mặt này, cưng xứng đáng là Hoa hậu của tất cả các Hoa ...".
Rồi Hoa tự nghĩ: "Mình đẹp". Hiển nhiên là như vậy. Cứ nhìn những
ánh mắt ngây dại hàng ngày đang diễu qua mình thì biết. Một suy
nghĩ như tia chớp qua đầu: "Em về điểm phấn tô son lại, ngạo với
nhân gian một nụ cười. Ta phải cho Gió ân hận. Rồi có ngày Gió phải
quỳ gối dưới chân ta..."

*

* *

Không biết Gió đã nói những gì. Nhưng những ngày sau đó, rêu
vườn ồn ào và náo nhiệt hẳn lên. Những chú Nhặng cục mịch, những
chàng Ong khoẻ mạnh, những cậu Bướm hào hoa ... tất cả như vô
tình có việc đi ngang. Vô tình gặp Hoa. Để rồi trò chuyện... Hoa niềm
nở đón tiếp mọi người. Nhẹ nhàng nói chuyện. Dịu dàng lắng nghe.
Ân cần thăm hỏi. Ai ai cũng tràn đầy hy vọng. Rồi hứa hẹn, thề
nguyền. Là võ vàng và cay đắng nghĩ: "Rồi "nó" sẽ đứng đường ..."

*

* *

Một đêm rằm. Trời thanh tao và gió mát. Khuya lắm. Nhưng Lá không sao ngủ được. Đêm rằm thường gọi cho Lá nhớ đến những kỷ niệm xa xăm. Về thời thiếu nữ. Một thuở ngọc ngà. Trăng đến chơi trước nhà. Có tiếng Hoa cười chào rúc rích. Trăng thán phục: “Woà, Hoa thật đẹp. Em có khuôn mặt Hoa hậu, thân hình Người mẫu, đẹp, đẹp lắm...”. Giọng Hoa nũng nịu: “Có thật không anh?”. Trăng khẳng định: “Thật chứ! Những người đẹp ở Hội hoa Thành phố cũng thua xa em, em phải ngang tầm với người đẹp Hội hoa Thế giới”. Một ngôi sao nhấp nháy trước mắt Hoa. Sáng ngời. Trăng thật tuyệt vời. Hào hoa và phong nhã. Giọng Trăng ngậm ngùi: “Thật là tiếc khi em phải chôn mình ở rẻo vườn nhỏ bé và quê mùa này”. Có một đường sáng chiếu thẳng của ngôi sao băng, long lanh. Giọng Hoa chột buồn: “Em cũng muốn đi xa, nhưng một mình, sợ lắm ...”. Trăng quả quyết: “Sao lại sợ? Anh sẽ tình nguyện đưa em đi. Đi với anh, em sẽ trở nên nổi tiếng, sẽ trở thành tâm điểm của những cuộc trình diễn và hội hè, em xứng đáng với cuộc sống giàu sang, vương giả ...”. Một khoảng không yên lặng. Hoa cất giọng rụt rè: “Thật vậy hả anh?”. Trăng ôm Hoa vào lòng: “Cốc cho một cái bây giờ, khờ quá. Không tin anh hả?”. “- Em tin chứ, tin anh. Để em vào xin phép gia đình ...”. Giọng Trăng bỗng nhiên cứng cỏi: “Sao lại phải xin phép? Em có quyền quyết định cuộc sống của mình mà. Đi, đi em ... Cuộc sống mới tươi đẹp đang chờ chúng mình phía trước. Anh: Trăng; xin thề, sẽ yêu thương, bảo vệ, chăm sóc và mang lại cho em một cuộc sống hạnh phúc, vương giả suốt đời...”. Lại một khoảng yên lặng nữa trôi qua. Không gian như quánh đặc. Lá bỗng rùng mình. Một cảm giác bất an vây chiếm lấy tâm hồn. Mọi ganh ghét với

Hoa giờ không còn nữa. “Dừng lại Hoa ơi, cuộc đời nhiều cạm bẫy lắm. Coi chừng, họ sẽ đưa em vào nhà thổ, sẽ đưa em sang biên giới, sẽ biến em thành nàng hầu thiên hạ ...”. Nhưng không kịp nữa rồi. Từng cánh hoa tự bứt mình bay thẳng lên cao. Đám nhụy đau đớn thét gào gục xuống. Lá cuống quýt chạy theo níu giữ. Có tiếng sấm ngang đầu quật ngã trở lại. Những tảng nước ném thẳng vào người. Rồi nước dâng lên, dâng lên...

*

* *

Ngày hôm sau, bác Mặt trời ốm. Cửa nhà im ỉm đóng. Hôm sau và hôm sau nữa, mặc dù còn mệt, nhưng Bác vẫn cố chống gậy đứng lên. Bác nhớ bầu trời. Mở cửa. Một cảnh lạ hiện ra trước mắt. Núi đám Mây trắng lang thang, Bác dồn dập: “Rẻo vườn đâu? Rẻo vườn đâu?”. Mây trắng rụt rè: “Hôm rằm, Hằng Nga khai trương quán. Nghe nói Hằng Nga vừa “tuyển” một em Hoa hậu. Đẹp lắm và trẻ lắm. Mây đen và Sấm háo hức đến chơi. Để có được Hoa hậu phục vụ cho mình, một cuộc chiến đã xảy ra. Rách nát cả bầu trời. Cả rẻo vườn rung động trong tiếng Sấm. Cả rẻo vườn oằn mình dưới những nhát chém ngang. Cả rẻo vườn ngập mình trong nước cuốn ...”

*

* *

Một ngày mới lại đến. Có đứa bé mang cuốc ra xới lại rẻo vườn. Trồng rau lang. Nghe nói củ lang luộc hay nướng đều ngon. Nghe nói lá lang nấu canh dùng rất bổ...

Nguyễn Đình

Cỏ Dại

1.

Thời ấy tôi vui lắm!

Đậu đại học năm đầu, hân hoan bước vào giảng đường với tâm trạng háo hức và kiêu hãnh. Khoa Kế toán âm thịnh dương suy, 30 mống nam nhi phải gồng mình gánh vác công việc “nặng nhọc” của toàn khoa trên 150 nhân khẩu. Hơi vất vả nhưng vui. Nhiều người bảo vào đại học khó tìm chọn cho mình một người bạn đúng nghĩa, nhưng tôi thì không vậy. Đồng niên đồng khoá, chúng tôi dễ dàng tìm được tiếng nói chung của tuổi trẻ.

2.

Quen Quỳnh trong một chiều lên thư viện. Giải lao, chiếc máy bay của đưa bạn lượn vòng vèo và đáp xuống đầu của một tóc dài. Không hiểu sao lúc đó tôi lại bạo gan đòi lại. Tóc tém bên cạnh kháng kháng bắt... chuộc, cuộc trao trả diễn ra tại một quán chè. Hoá ra Quỳnh là dân Ngoại ngữ.

3.

Trường của tôi khá đẹp. Có cả sân trước, sân sau và gió biển. Khoa Kế toán ưu tiên chiếm một dãy đầu bên phải, ngồi học nhìn thấy cả biển xanh. Bên kia là khoa Du lịch. Một vuông đất trống ngăn cách

giữa hai khoa. Đầu vuông là cây phượng già, cuối vuông một lùm cỏ dại.

4.

Quen, thân rồi yêu Quỳnh, tôi nhận thấy cuộc sống vui hơn. Mùa thu, trời trong hơn và nắng cũng vàng hơn. Quỳnh học sáng, trưa về. Mỗi tuần ba tối, chúng tôi cùng học vi tính, số buổi còn lại tôi cũng cố gắng tìm cách đến nhà Quỳnh để ... học ngoại ngữ. Nhà có hai chị em, Quỳnh phải làm tất cả các công việc của người chị đầu, không những vậy Quỳnh còn phải chăm sóc cả Quân - đứa em trai đã lớn - nhưng không tự chăm sóc được bản thân mình.

5.

Một ngày đầu hạ, phượng trở hoa. Rực rỡ và râm ran cả một góc trường. Có một cuộc khẩu chiến nổ ra giữa hai con gái hai khoa về Phượng. Nếu chia đều vuông đất trống, gốc phượng sẽ nằm và thuộc ... quyền sở hữu của Kế toán. Du lịch mơ mộng: dù gốc phượng thuộc bên kia, nhưng tán phượng đổ dồn về Du lịch, hơn nữa phượng còn đưa cả cánh tay khiêu khiêu lên nóc khoa mình. Cuộc khẩu chiến không dừng ở đấy, cả khóm cỏ dại cũng được lôi vào cuộc: dù cỏ dại nằm trên đất Du lịch nhưng con gái Kế toán có công ... chăm tưới.

6.

Quỳnh kể: Trước kia gia đình sống ở một vùng quê. Ba đi bộ đội. Mẹ ở nhà một mình buôn bán. Sáng, mẹ gánh rau hành lên đò, sang sông. Chiều, mẹ ngược theo lối cũ trở về cùng gạo cá. Một chiều, Quỳnh được dì bế chạy ra bến đò. Mọi người trong xóm đều đổ dồn ra đấy. Đò chìm. Mẹ được một người cùng xóm dìu bơi vào bờ, thân hình tím tái. Tối đó, em Quân ra đời. Sinh non. Quân lớn, nhưng mắt

vẫn lơ lơ lảo lảo. Mẹ khóc rất nhiều, không biết là do chiến tranh hay tai nạn năm nào của mẹ. Tôi hiểu vì sao Quỳnh có ánh mắt buồn đến vậy.

7.

Khóm cỏ dại đã bắt đầu có những chiếc lá to, hoá ra không phải cỏ. Những chiếc lá to có răng cưa. Trong giờ giải lao, mọi người đổ nhau: Hoa gì? Bướm bướm, cúc hay thược dược? ... và rủ rê nhau: sẽ nhân rộng khóm hoa này cho tràn đầy vuông đất trống. Lịch “chăm sóc” đã được lên chi tiết giữa hai khoa. Mặc nắng. Mặc gió. Cùng trời xanh và biển xanh, khóm dại đã có những thân hình cứng cáp vươn lên đón ánh mặt trời.

8.

Quân lớn lên tự nhiên như cây, như cỏ. Mười bảy tuổi, dáng dấp của một thanh niên nhưng sở hữu trí óc và cặp mắt của đứa trẻ lên năm. Suốt ngày nghịch phá ngoài vườn. Biết giờ tay ra phía ngoài đường để vẫy và đưa mắt thèm thuồng, ngạc nhiên nhìn mọi người qua lại. Đến chơi, tôi hay dắt Quân đi dạo, lúc đó ánh mắt Quân lạ lắm, ngỡ ngàng và hốt hoảng. Mười bảy tuổi, lứa tuổi đẹp nhất của đời người. Tôi thương Quỳnh, thương Quân. Định rằng sau này sẽ, sẽ ...

9.

Một buổi sáng, cả hai khoa ồ lên kinh ngạc: Vuông cỏ dại đang rung mình, những búp hoa đang dần hé nở. Cúc vàng. Vỡ oà trong lòng. Một ngày cỏ dại thành hoa. Những búp hoa bé xíu rung rinh, những chiếc lá có răng cưa mạnh mẽ đang giờ tay chào đón bầu trời.

10.

Đám tang Quân trong một chiều cuối năm. Trời mưa. Và nhiều tiếng khóc lắm. Chiếc xe bán hàng rong với nhiều chong chóng đủ màu đã

cuốn hút Quân mở cổng. Ngơ ngác trên đường. Và không hiểu bằng cách nào, Quân đã xô ngã đứa bé đang băng qua đường để mình nằm lại dưới bánh xe. Có lẽ đây là phút giây “*sực tĩnh*” của con người trước nguy nan đồng loại. Đứa bé bình an được ba mẹ dắt đến, xin chịu tang. Quỳnh ôm đứa bé vào lòng, đau đớn. Khẽ khàng, tôi nắm lấy tay Quỳnh, đôi tay run rẩy. Ánh mắt đứa bé trong veo. Tôi thất lòng, những dự định chưa kịp nói với Quân, sẽ mãi mãi không bao giờ nói được ...

11.

Vườn cúc mùa này đẹp lắm. Những thân cây cứng cáp đang bắt đầu tự tử nhánh, những chiếc lá bé xíu lại nhô ra, xôn xao. Cúc vàng rực rỡ cả một góc trường, từng cánh hoa tự tin và vững chãi đang cười cùng gió. Hai khoa điều đang cắt lấy những bông hoa cấm lọ, đặt lên chiếc bàn duy nhất trong các phòng nội trú. Cúc vẫn cười, bình thản, dịu dàng, tỏa hương thơm lừng một vùng

Nguyễn Đình

Có Nắng Phía Bên Kia Sườn Đồi

1.

- Càng lên cao không khí càng loãng dần
- Xí

- Càng lên cao lực hút của trái đất càng giảm
- Hồng biết
- Do vậy, khi ở trên cao, con người cảm thấy nhỏ bé như con chim nhẹ nhàng bay lượn giữa đất trời, mọi điều đều trở nên nhẹ nhõm

2.

Một năm trước, tôi quen em trong một lần lang thang trên mạng. Một nickname khá ấn tượng đập vào mắt khơi gợi trí tò mò: Mèo Xù. Tôi cười nụ :

- Chào bạn Mèo Xù
- Tại sao bạn lên mạng?
- Cũng giống như bạn thôi.
- Sao biết giống?
- Ít nhất hiện giờ bạn cũng đang ngồi trước máy vi tính và nói chuyện với người chưa biết mặt.
- Oh, bạn có tin vào tình bạn trên mạng?
- Tại sao không?
- Tại sao tin?
- Nếu tin, sẽ có. Bùi Tường Huy là tên tôi. Nam. Hai mươi tuổi. Sinh viên năm hai. Bạn có muốn biết địa chỉ?
- Oh, không! Không cần thiết.
- Tôi có thể add nickname của bạn?
- Dĩ nhiên, nếu thích. Đó là quyền của bạn.
- Tôi gọi bạn là gì?
- Gì cũng được. Mèo là tên tôi ở nhà.

*

* *

Ở cái thành phố nhỏ bé này, tìm một công việc bán thời gian cho bốn sinh viên chúng tôi thật khó.

Đang yên ổn phục vụ tại một quán cà phê được bốn tháng, bà chủ bỗng nổi cơn ghen tuông, dùng dùng ra một tối hậu thư: hoặc là dẹp bỏ quán, hoặc là bà ta tự tử. Ông chủ mắt tím, bụng tròn phề phề sẵn sàng vuốt tay, bệu má tất cả các nhân viên nữ. Bà chủ xuôi ngược tuyến đường dài Bắc Nam nên không thể quản lý xít xao từng bước của đức ông chồng. Mà có theo dõi cũng chịu. Sau mỗi chuyến đường dài, thay vì nghỉ ngơi bà chủ lại bỏ thời gian săn lùng tình địch. Tình địch của bà nhiều lắm. Và luôn bị đề một khi săn lùng, bởi ông chủ cứ thay đổi xoành xoạch, nhiều khi bà chưa kịp nhớ mặt biết tên thì ông chủ đã thay đổi sang một người khác. Lần này, bà làm đứt điểm. Ông chồng bụng tròn phề phề phải được đặt ngồi cạnh bà trong những chuyến ngược xuôi.

Cú đứt điểm của bà chủ đá văng tôi từ cái quán cà phê xinh xinh đến tận các hang hẻm của thành phố. Nhân viên bán hàng nước uống tinh khiết Lavie. Một chức danh dài dòng và hoa mỹ. Nhưng thật ra, đây là công việc của một người đi giao nước uống Lavie đến tận nơi có nhu cầu, có thể nơi phát sinh nhu cầu là căn phòng làm việc máy lạnh trên tầng năm của một công ty nào đấy.

Tôi học sáng. Trưa về và vội suất cơm sinh viên muôn thuở. Tranh thủ ba mươi phút nghỉ ngơi và làm những công việc lặt vặt nhưng cần thiết rồi lên đường làm việc vào lúc một giờ chiều. Nhưng cũng chỉ yên ổn được trong mùa nắng nóng. Qua thời vụ cao điểm, tất cả những người làm công việc bán thời gian như tôi đồng loạt nhận

được một lời hứa lịch sự: “Thông tin cá nhân của em đã được Công ty lưu trữ, hy vọng sẽ được “hợp tác” với em trong năm đến”.

Lần này, nhờ có anh Bí thư đoàn trường giới thiệu, tôi làm gia sư. Chưa từng làm công việc này, tôi cuống cuống lục tìm lại tất cả các cuốn sách giáo khoa đã học. Hú hồn! Cũng không khó lắm để nắm lại các kiến thức đã học. Vấn đề là truyền đạt. Liều. Lấy ngắn nuôi dài vậy.

*

* *

- Hôm nay ngày... tháng... năm..., tôi là Bùi Tường Huy và nickname Mèo Xù có tên Hoàng Phương Thảo cùng nhau ...

- Hi hi hi ...

- Không được cười, đang trong giờ phút quan trọng mà.

- Ờ ờ, em xin lỗi. Em đã nghiêm trang trở lại.

- Cùng nhau kết nghĩa anh em.

- Phải thề nữa đó anh.

- Chúng tôi thề trước mặt có màn hình, trên tay là bàn phím, cùng nhau chia ngọt xẻ bùi, hoạn nạn có nhau.

- Nếu nói xạo sẽ cúp điện.

- Làm sao cắt máu ăn thề nhỉ?

- Hi hi hi ... em gọi anh là anh Hai?

- Còn anh gọi em là em Mèo Xù?

- Mèo hoặc em Mèo thôi. Với anh Hai, Mèo không xù. Anh Hai ơi???

- Ơi !!!

- Sến dễ sợ.

- Gì nữa đây?

- Lúc trưa đi học về, bọn em có ghé thăm đứa bạn nằm viện

- Chắc đến để ăn bớt trái cây của bạn chứ gì?
- Đâu có. Mà hôm qua, con Nick nhà em bị bắt trộm
- Em khóc?
- Không. Nhưng buồn. Em nhớ nó lắm. Mẹ em khóc đến sưng cả mắt.

*

* *

Tôi nói, giọng đồng dạt:

- Lực và phản lực có những đặt điểm sau: Lực và phản lực luôn luôn đồng thời xuất hiện và mất đi.

Học trò nghiêng đầu, mắt tròn lên chăm chú. Tôi nghĩ thầm ngày trước thái độ của mình lúc học bài này sao nhỉ? Bình thường thôi mà, có gì khó đâu.

- Lực và phản lực bao giờ cũng cùng loại. Chẳng hạn nếu một vật tác dụng lên một vật khác một lực ma sát, thì nó cũng chịu một phản lực ma sát từ phía vật kia.

Học trò ngọ ngậy tóc dài:

- Một người hôn một người cũng tạo ra ma sát hả thầy?

Trong giáo trình không có trường hợp này. Tôi hắng giọng:

- Nụ hôn gây ra ma sát, có tác dụng trì trệ việc học. Nếu không muốn như vậy, em nên tập trung vào bài học.

Học trò phụng phịu, cắn bút.

- Tóm lại một trong hai lực tương tác giữa hai vật được gọi là lực tác dụng, còn lực kia gọi là phản lực.

- Nếu lực tác dụng là mưa, thì nắng được gọi là phản lực hả thầy?

Thầy biết không, em thích nắng hơn mưa. Nắng cho cảm giác được yên ổn thanh bình. Sáng sớm đắm mình trong nắng như được yêu

thương, che chở. Bạn em còn nói, những ai là người đầu tiên nhìn thấy nắng trong mưa, người đó sẽ được hạnh phúc

Học trò mơ màng, say sưa. Anh Bí thư ơi, không lẽ em bỏ cuộc?

*

* *

- Mèo ơi, cuối tuần này quán cà phê Hoa Cỏ May khai trương.

- Ở đâu vậy anh Hai?

- Phía đầu đường Trần Phú ấy. Số 02. Cuối tuần em rảnh không?

- Ý của anh Hai là gặp mặt hả?

- Ừm, quen nhau đã lâu. Đã là anh em kết nghĩa. Lại ở cùng một thành phố. Tại sao không gặp nhau nhỉ?

- ...

- Sao em yên lặng?

- ...

- Nói chuyện đã lâu. Cũng đã thấy nhau trên webcam rồi. Em ngại gì hả?

- Oh, không. Em đang suy nghĩ xem em phải làm gì để gặp mặt ông anh kết nghĩa thôi.

- Vậy a. Em không cần phải làm gì, chỉ cần bỏ bớt bộ lông xù cho anh Hai đỡ sợ. Anh đón em ở đâu?

- Em sẽ tự đến quán. À, anh Hai ơi, em đang bị khủng bố.

- Sao?

- Hấn nói hấn thương em.

- Rồi sao?

- Hấn nói vì em hấn không ngủ được.

- Không, ý anh Hai nói em thấy sao?

- Em thấy hấn tội tội.

*

* *

Trưa nắng. Cổng trường loang loáng trắng. Từng toán áo dài lướt qua với những chiếc khăn trang che tràn khuôn mặt. Biết làm sao, trái đất ngày một nóng lên. Ở đất nước còn nghèo thuộc xứ sở nhiệt đới này việc trái đất nóng lên sẽ đi kèm với bụi bặm. Cũng may là khăn trang, chứ nếu tất cả mọi người ra đường với những chiếc áo choàng thùng thình từ đầu đến gót chân chỉ chừa đôi mắt thì sao nhỉ?

- Hù, anh Hai chờ em lâu chưa?

Mèo nheo nheo mắt, có lẽ đang cười. Tôi ngạc nhiên khi lần đầu tiên nhìn Mèo mang áo dài:

- Trông em giống nữ sinh hơn là sinh viên. Công nhận là mang áo dài đẹp. Ra đường nào vậy?

- Cổng sau.

- Xí xọn. Sao vậy?

Mèo cười hi hi:

- Em tránh hấn.

Tôi tò mò:

- Hấn đang đứng đâu?

Mèo hát đầu về phía sau:

- Đằng kia kia. Mũ lưỡi trai màu trắng ngà ấy.

Tôi xoay nhìn. Một gã con trai đang đếm bước qua lại, mắt hướng về cổng chính, sốt ruột. Tương tá ngang tàng. Cô hồn quá.

- Sao tránh hấn?

- Trời! anh Hai không tâm lý chút nào - Vừa nói Mèo vừa vén áo ngồi lên yên sau - Đi anh Hai. Cho hấn chờ, ai bảo ...

-

- Sao bỗng dưng yên lặng vậy?

- Nóng!

Mèo cuộn tròn tay, đấm đấm lên lưng tôi:

- Anh kết nghĩa ời, nóng hả?

Tôi á á theo từng cái đấm nhẹ của Mèo:

- Vừa nóng, vừa đau.

Giọng Mèo bỗng dưng ngọt lịm:

- Anh kết nghĩa ời, vừa nóng vừa đau lắm hả? Vậy thì ăn kem cho mát đi ...

Tôi cố gắng nuốt ba từ “Anh kết nghĩa” ngọt ngào của Mèo. Giật đầu, cười: Ủm! Rồi bỗng nhiên nhớ đến câu thơ đã từng ngẫu nhiên gặp từ thời lớp một: “Làm anh thật khó, phải đâu chuyện đùa ...”

*

* *

- Chào bạn Mèo xù.

- Cái gì nữa đây?

- À, cách đây một năm có một người đầu tiên chào em như vậy.

- À á ...

- Cách đây 365 ngày có một người tự dưng chen ngang nói chuyện trong lúc em đang giận một người bạn.

- Cách đây 8.760 giờ có một người trên mạng trút dồn mọi giận dữ vào người anh. Rồi bắt anh hàng ngày online đúng sáu giờ chiều để chờ đợi.

- Anh có ân hận vì điều đó không?

- Bùi Tường Huy là tên tôi. Nam. Hai mươi một tuổi. Sinh viên năm ba. Rất vui khi làm quen với bạn. Bạn có muốn biết địa chỉ?

- Anh Hai ...À, anh Hai ơi, một tuần nữa em học quân sự.

*

* *

Mèo đến quán, vùng vằng:

- Anh Hai, em ghét hấn.

Tôi huých tay Mèo:

- Nhìn bộ dạng em kìa. Lúc này trông em rất giống Mèo xù. Nói nghe xem.

Mèo uống một hớp nước, chu miệng:

- Em ghét hấn. Hôm qua gặp hấn đang chở một người.

- Là phụ nữ?

Mèo gật đầu. Lại uống thêm một hớp nước. Chắc đang giận lắm đây.

Tôi chọc:

- Mẹ hấn?

- Không, người này em biết. Cùng khoa với em.

- Ghét hấn. Hấn chở người khác có gì quan trọng?

- Ừ há. Có gì quan trọng đâu. Nhưng sao em vẫn ghét.

Tôi nghiêm mặt, cứng cỏi nói:

- Vậy là em thích hấn rồi.

Mèo trợn mắt nhìn tôi:

- Em hả? Không đời nào. Nhưng em không thích hấn chở người khác dung dăng trước mặt em.

Tôi giả vờ quyết liệt:

- Vậy để anh tìm hấn nói chuyện cho ra lẽ.

- Cái gì? Anh Hai làm vậy thì em độn thổ.

- Sao?

- Vì em và hấn có gì đâu. Hấn viết thư cho em, nhưng em không

thích nên tránh mặt hắn. Con trai các anh, mới đó mới đây đã xoay chiều đổi hướng. Ghét!

- Thêm một ly nước nữa nhé. Đã không thích thì đừng quan tâm. Lo mà vài hôm nữa học quân sự cho tốt. Bắn bia bằng đạn thật khó lắm đấy, bắn đến ba viên. Tâm không tĩnh là thi lại.

- Dễ gì trong đời một người có cơ hội được bắn đến sáu viên đạn. Mà em chỉ cần ba viên thôi. Hắn sẽ làm bia. Pằng, pằng, pằng. Mèo chụm hai bàn tay lại với nhau, ngón trở duỗi dài làm nòng súng. Pằng, pằng, pằng. Tôi mỉm cười. Ba phát súng của Mèo sao mà nhanh và gọn.

*

* *

- Cộc! cộc! cộc! có Mèo ở nhà không?

- Không có. Mèo đi rồi.

- Vậy ai đang trả lời?

- Hoàng Phương Thảo

- Hân hạnh làm quen với Hoàng Phương Thảo. Anh là Bùi Tường Huy

- Hân hạnh làm quen với anh Bùi Tường Huy

- Thảo! thứ bảy này bọn anh đi picnic ở Cù Lao Chàm. Anh đã đăng ký cho em một suất.

- Cái gì? Em chưa xin phép.

- Thì em xin phép.

- Bạn anh có nữ đi không?

- Đăng ký cho em, dĩ nhiên là có nữ. Mấy bạn nữ cũng hiền lắm.

Đảm bảo em sẽ thích vì em sẽ bắt nạt được.

*

* *

Sáu giờ sáng. Chúng tôi lên đường. Lần này không mang khẩu trang che mặt. Đàng đông đang mở ra một buổi sáng rục rờ. Những chiếc ba lô trên lưng và những nụ cười tươi rói trên mười hai khuôn mặt. Chào! chào! chào! Mười hai mẫu bánh mỳ chuyển tay cho buổi sáng trên chuyến xe buýt tuyến Đà Nẵng - Hội An. Tại bến Thuận Tình, chúng tôi lên tàu cao tốc. Biển xanh ngút ngàn trước mặt. Mèo nắm tay tôi:

- Anh Hai, biển buổi sáng đẹp quá.

Tôi đưa cho Mèo chiếc ống nhòm:

- Em nhìn xem. Cù Lao Chàm đang ở trước mặt. Sáu mươi phút cho tàu cao tốc là đến Đảo Lớn. Chúng ta sẽ lên ghe sang Đảo Nhỏ, nơi ấy có một bãi cát trắng mịn màng áp lưng vào dãy núi. Đảo Hương hoang sơ với những chim yến treo mình. Người ta nói kỳ lạ lắm, Cù Lao Chàm nằm giữa biển xanh, thế nhưng ngay trên bờ cát biển, chỉ cần lấy tay đào sâu xuống bốn mươi centimet là có thể nếm được vị ngọt của nước ...

3.

- Càng lên cao không khí càng loãng dần

- Xí

- Càng lên cao lực hút của trái đất càng giảm

- Hồng biết

- Do vậy, khi ở trên cao, con người cảm thấy nhỏ bé như con chim nhẹ nhàng bay lượn giữa đất trời, mọi điều đều trở nên nhẹ nhõm.

- Anh Hai, buổi sáng ở đây lạnh quá. Mấy người bạn của anh Hai thật khôn, không bị anh Hai dụ leo lên trên này.

Tôi cảm thấy tội tội vì điệu bộ của Mèo lúc này. Có vẻ mệt. Và lạnh.

- Em cầm lấy cây này làm gậy cho dễ đi. Biết đâu mấy người kia đang ân hận vì không nghe lời anh.

- Phía bên kia sườn đồi có gì nhỉ?

- Vậy thì phải đi nhanh thôi.

Mèo cười:

- Nhưng đẹp thật. Buổi sáng ở đây có sương nhiều ghê á. Sương như mây.

Mà thật. Xung quanh mây đang vằng vát trôi. Một đám mây bay qua bao phủ nơi đang đứng. Có tiếng cười của Mèo:

- Em không trông thấy anh Hai.

- Hú hú hú, anh cũng không trông thấy em. Lạc mất rồi!

Tôi cười, vùng chạy lên phía trước:

- Anh đang ở trên này.

- Chờ em với.

- Đưa tay đây cho anh. Gần đến đỉnh đồi rồi.

Đám mây bay qua. Xung quanh như bừng sáng. Mèo la lên:

- Vậy là đến đỉnh rồi. Anh Hai ơi, đẹp quá!

Phía dưới kia, một vùng cỏ xanh trải ngút ngát sườn đồi. Những mái nhà im lìm trong giấc ngủ. Lưng chừng đồi là những đám mây trắng lang thang. Kỳ lạ. Không thấy mặt trời. Nhưng ở phía xa, một rẻo nắng vàng mỏng manh vắt mình qua mây trắng. Tôi ngơ ngậy ngón tay, nhớ lại lời học trò nhỏ, thì thầm:

- Người ta nói rằng những ai là người đầu tiên nhìn thấy nắng vàng sớm mai thức dậy, vươn mình chui ra từ những giọt sương trong, thì người đó sẽ được hạnh phúc.

Tránh mắt nhìn của tôi, Mèo xoay gương mặt đang hồng lên nhìn về

rẻ nắng vàng, ngón tay Mèo trong tay tôi ngọ ngậy:

- Anh Huy, em biết rồi. Phía bên kia sườn đồi là nắng ấm.

Nguyễn Đình

Đoản khúc Noël

Mười giờ tối. Tôi bước xuống đường. Hơi lạnh phả vào mặt nghe khô khốc. Nhạc Giáng sinh vang vang khắp nơi, cả trên tivi lẫn trong những quán xá ven đường. Tôi thông thả gõ nhịp qua con phố nhỏ. Con phố này đã bao lần qua lại. Quen thuộc đến từng gốc cây. Nhắm mắt tôi cũng có thể dễ dàng tránh được nắp hố gas rộng mở nằm cạnh một gốc điệp già, một sạp báo nhô ra bên cạnh cây trụ điện chằng chịt dây với cô bé bán hàng thường mang chiếc áo chấm hoa xanh xanh và nụ cười nhẹ nhè mà hàng ngày tôi vẫn đều đặn ghé lại. Đêm nay, phố lạ. Lạ lắm. Phố nhỏ bỗng ồn ào. Có một dòng người đang trôi về phía nhà Thờ. Đêm Giáng sinh. Chúa ra đời. Ra đời trong một máng cỏ. Bây giờ, giả sử có một sinh linh nào đấy nằm khóc oe oe trong túm cỏ ven đường, liệu có nhiều người lũ lượt kéo đến hay không? Thỉnh thoảng, một vài ông già với quần áo đỏ, râu tóc bạc phơ và chân mang ba-ta bám đầy bụi đất phóng xe máy lạng lách vòng vèo trên đường. Những ông già Noël đang trên đường làm việc. Lúc chiều, tôi mang đến cho đứa cháu món quà Giáng sinh. Nó

toe toét cười: *“Gấu cảm ơn chú Út”*. Tôi thấy vui vui theo nó: *“Gấu con mở quà đi”*. Gấu con hí hửng mở hộp. Quà là một ông già đang cầm chiếc kèn dài ngoằng, ngộ nghĩnh. *“Gấu con bấm vào chiếc nút phía sau lưng”*. Nhạc bỗng vang lên. Ông già lắt lư. Gấu con cũng lắt lư. Không biết Chúa có mang niềm tin và niềm vui đến được cho tất cả các con chiên của Ngài hay không, nhưng rõ ràng hiện tại Gấu con vui lắm. Tôi bật cười: *“Nếu Gấu con ngoan, ông già Noel còn thưởng cả quà nữa đấy”*. Gấu con bỗng nghiêm nghị: *“Chú Út bồng Gấu”*, rồi thì thầm vào tai tôi: *“Chín giờ tối nay ông Noël mang quà cho Gấu”*. *“Sao Gấu con biết?”*. Gấu con tỏ vẻ bí mật: *“Gấu nghe Mẹ nói. Hôm qua Mẹ nói chuyện điện thoại, nhắc đi nhắc lại là phải đúng chín giờ. Mẹ còn bảo chín giờ rưỡi cháu phải ngủ, mà cháu là Gấu chứ còn ai”*. Tôi chẳng biết nói gì. Gấu con mới bốn tuổi. Gấu con đang học lớp mầm. Liệu những món quà trong đêm Noël có thực sự mang lại niềm vui cho những đứa trẻ như Gấu?

Tiếng giầy của tôi vẫn thong thả gõ nhịp. Đêm nay, hàng cây bên đường được phủ thêm những chùm đèn nho nhỏ. Trông hết sức đom đàng và loè loẹt. Giống như những cô gái trang điểm rực rỡ và ăn vận cầu kỳ đang đứng bên đường. Hôm trước, Hoàng điện thoại: *“Giáng sinh đến nhà tao party chứ?”*. Tôi cười cười: *“Năm nay mày gạch tên tao khỏi danh sách đi”*. Hoàng hét lên trong máy: *“Sao vậy hả? có tiết mục riêng rồi hả thằng khùng?”*. Bạn bè từ thời cấp 3, nên ăn nói tênh toàng, thoải mái. Nhà Hoàng không theo Chúa, nhưng Giáng Sinh nào cũng tổ chức một bữa tiệc trong gia đình. Đó chỉ là cách giữ chân một cậu ấm trong đêm Noël đầy sôi động. Năm trước, khi tôi bước vào căn phòng cũng là lúc một loạt bong bóng nổ tung. Căn phòng rộn rã âm thanh. Đám bạn thời cấp 3 đã có mặt đầy đủ

cùng với một vài khuôn mặt lạ. Bàn mới của Hoàng. Một cây thông xanh sừng sững ánh màu đặt giữa phòng, lủng lẳng treo đầy những gói quà nhỏ. Bia được đặt trong những âu nhựa để dọc lối đi. Đúng 21:00 những ông già Noël xuất hiện trên vai là những bao bắp rang khổng lồ. Buổi tiệc bắt đầu. Tiếng nổ của khai bia. Từng tùm bắp rang được tung lên trắng xoá. Những tia đèn màu cắt chéo, rạch nát không gian. Tiếng nhạc rầm rã cùng tiếng hô vang: *“Giáng sinh vui vẻ ...”*. Không khí náo nhiệt và nóng nực. 23:00 tôi bước xuống lầu để tránh cái nóng. Chị người làm đang ngồi vừa xem tivi, vừa trông cổng. Chương trình VTV4 đang phát chương trình Vàng trắng Cổ nhạc của những người khuyết tật. Những con người khuyết tật đang cố hoà mình vào cuộc sống. Thấy tôi, chị vừa lau nước mắt, vừa hỏi: *“Sao em không ở trên đó cho vui”*. Tự dưng, tôi bỗng nhớ Mẹ. Giờ này, chắc Mẹ cũng đang ngồi một mình trong phòng khách, chắc cũng đang xem tivi, chắc cũng đang lau nước mắt, và có lẽ cũng đang nghĩ: *“Nếu có nhiều tiền, Mẹ sẽ đóng góp cho Quỹ những người khuyết tật này...”*. Có tiếng gọi của Hoàng, tôi vội chào chị người làm rồi chạy lên. Dance. Những bài nhạc Giáng sinh được bọn bạn phá phách theo phong cách Rap. *“Đêm Noël, bùm, bùm ... , đêm Noël, bùm, bùm ..., chuông giáo đường ngân vang, chát, chát, bùm, bùm ..., Oh, yeah...”*. Tôi đứng dậy giữa phòng. Một điệu nhảy sở trường. Một điệu nhảy có thể đổ dồn hay phát tán mọi cảm xúc. Chiếc đầu và đôi tay bắt đầu uốn lượn. Những động tác giật mạnh, dứt khoát nhưng mềm dẻo. Đôi chân dậm dật và linh hoạt theo tiết tấu nhanh. Chiếc cổ đong đưa như robot, và thỉnh thoảng hoà theo những câu vô nghĩa: *“Oh, yeah ... why ...”*. Rồi bất chợt giật mình thẳng thốt khi nhìn về đám bạn xung quanh: *“Sao tất cả chúng tôi đều méo mó,*

những thân hình quèo quặt, những cánh tay tật nguyên. Có phải tất cả chúng tôi đều là những người khuyết tật?”

Tôi xoè tay bật lửa, lặng lẽ rít một hơi thuốc dài. Khói thuốc theo cánh mũi ngừng ngoằn bay lên như dùng dăng, lưu luyến. Chỉ còn vài bước chân là hết con phố nhỏ. Là nơi giao nhau giữa phố nhỏ và đại lộ thênh thang. Người đông quá. Những đôi tình nhân đứng ôm nhau tràn cả lòng đường, tạo thành đám đông, tạo nên kẹt xe, và cũng có thể đấy là điểm khởi đầu cho những bộn bề cuộc sống. Những bàn tay nắm chặt bàn tay. Những nụ hôn hoặc vội vã hoặc kéo dài không cần giấu giếm. Tôi bật cười một mình. Liệu trong những cặp tình nhân ấy, có bao người thật sự yêu nhau? Liệu những vòng tay khát khao và những nụ hôn đại khờ đó có thật sự tìm thấy sự rung động đến từng tế bào hay đã pha một chút màu, chút mùi gì khác?. Hôm trước, Khánh có dịp công tác tại nơi tôi ở và phone cho tôi: *“Lâu lắm không gặp mày, chiều nay gặp mặt một chút”*. Gặp mặt một chút của nó là kéo vào quán bia ven đường. Tại đó, tôi tình cờ nghe được một mẫu đối thoại của bàn bên cạnh: *“- Giáng sinh năm nay không có bạn gái dắt đi chơi”. “- Có gì mà buồn? Mày có thể “đón” một em nào đấy để đi chơi, nhưng nhớ, đừng trả tiền trước. Đường xá Noël đông lắm, chỉ là đề phòng em chuồn thôi mà ...”*. Lạy Chúa! chắc Người không bao giờ nghĩ rằng, để đến bên Người trong đêm Noël, con người đã làm những điều như vậy. Tôi lắc mạnh đầu, như có thể xua tan đi mẫu đối thoại. Một cậu bé đang kéo lại chiếc mũ len trùm kín tai rồi hà hơi lên tay áp vào đôi má đang đỏ bừng vì lạnh của cô bạn bên cạnh. Xung quanh vẫn còn biết bao khuôn mặt đáng yêu. Tôi lại mỉm cười. Noël có phải là đêm dành cho tình cảm lứa đôi? Chắc là vậy. Rồi ngẩng mặt nhìn lên đỉnh nhà Thờ. Trên đó,

có một vì sao năm cánh đang nhấp nháy. Sáng dịu. Bình yên. Nhưng đêm nay, đám đông không phải là của tôi, Giáng sinh cũng không giành cho tôi. Không có chỗ đứng cho một gã đàn ông 26 tuổi đang một mình lơ ngơ giữa phố.

Đêm nay, giữa một không gian rộng lớn, giữa một đám đông ồn ào, không có chỗ đứng cho một gã đàn ông 26 tuổi đang một mình lơ ngơ giữa phố. Nếu có người quen nào nhìn thấy tôi lúc này, chắc sẽ ngạc nhiên lắm. Tách đám đông và bước lên cầu, thọc sâu hai tay vào túi quần, tôi thông thả gõ nhịp. Mặc những gì đang hối hả xảy ra xung quanh, mặc những âm thanh pha tạp, mặc những ánh mắt tò mò. Tôi chú ý lắng nghe. Có tiếng nước đang ì ạch vỗ vào những trụ cầu. Nghe xa vắng lắm. Nghe dịu dàng lắm. Như một tiếng thở dài trong đêm. Những âm thanh dịu nhẹ trong đêm thật nồng nàn gợi cảm. Như được lấy ngón tay di di vào môi mắt người mà mình yêu thương. Nghe như tiếng của đỉnh lòng đang thổn thức. Rồi đâu đó, tôi chợt nhận ra giai điệu quen thuộc ca khúc Goodbye của Air-Suply. Một bài hát mà tôi có thể nghe trong bất cứ tâm trạng nào. Sâu lắng. *I can see the pain living in your eyes, anh I know how hard your try, you deserve to have much more.* Ừm, thì tôi thấy được những nỗi đau trong ánh mắt của em, ánh mắt khi nói lời giã biệt. Ánh mắt đó đã theo tôi trong từng giấc ngủ. *I can feel your heard and I simpathize, anh I'll never criticize all you've ever meant to my life.* Đã một thời, em là của tôi, là suy nghĩ, là ý nghĩa cuộc đời. Giờ này không biết em đang làm gì. Đang tung tăng bên một người bạn mới? Đang nguyện cầu trước Chúa cho những điều ước của mình? Một tình yêu tự nguyện. Chia tay một tình yêu cũng tự nguyện. Có sao lòng lại cứ phải xót xa. Gió trên cầu thổi mạnh, lật tung những nhánh

tóc bờm xờm. Tôi lắc mạnh đầu, để mặc cho tóc tự do phủ tràn xuống trán. Đứng giữa cầu, tôi có thể phóng rộng tầm mắt nhìn về thành phố, thấy ánh sao lấp lánh trên nóc nhà Thờ. Chúa ơi! Tại sao có những cảm giác yêu thương lại còn có cả thứ tình cảm mang tên gọi Tình yêu, tại sao khi đã có Tình yêu lại còn có cả những ly biệt. Thế thì sau ly biệt, con người sẽ còn lại những gì? Nhiều hơn hay ít đi so với những gì mà con người vốn có? Rồi sẽ có một tình yêu thay thế một tình yêu, nỗi nhớ này được thay thế bằng nỗi nhớ khác, nhưng liệu rằng đó là tình yêu hay chỉ là những cái na ná như tình yêu mà người đời thường nói. Có tiếng chuông nhà Thờ gióng giả vang lên. Giờ khắc Chúa ra đời. Sương rơi. Phủ bạc mái đầu.

Noel 2004

Nguyễn Đình

Đông Dài

Giọng Giám thị vang lên: Nguyễn Thị Đông Nhi. Kéo lại chiếc áo khoát bên ngoài, tôi bước vào phòng. Bốc xăm. Vị trí thứ 8. Hôm nay là buổi thi cuối cùng. Vẽ chân dung. Mẫu là một cô gái đang ngồi với chiếc áo dài cổ truyền, tóc vấn cao và mắt ngược xa xăm. Một cô gái đậm chất Hà Nội xưa. Nền nã và duyên dáng. Tôi bắt đầu bài thi của mình: quan sát, đo khoảng cách “mẫu”. Đẹp quá ! Một khuôn mặt dịu

dàng với ánh mắt nhìn xa xăm như trông ngóng, mong đợi. Đôi tay buông dài và dịu dàng đậu trên mép áo. Ánh mắt tôi dừng lại nơi chiếc cổ của “mẫu”. Chưa từng thấy ai có chiếc cổ đẹp như vậy. Cao, trắng ngần, ba ngón. Quý phái và sang trọng. Bỏ mất thói quen lấy trung điểm là đôi tay khi vẽ chân dung, tôi xoàn xoạt lia những nét vẽ đầu tiên của mình lên giá: chiếc cổ.

Năm bước vào lớp 10, trong một đêm đông mất điện, chiếc đèn treo cao giữa nhà bất ngờ đổ ập xuống người. Vết dầu thấm nhanh vào từng sợi len của chiếc áo. Và phồng cháy. Tôi không muốn nhớ lại. Nhưng đó là một mùa đông hãi hùng nhất cuộc đời. Nằm viện ba tháng. Mẹ khóc. Ba lặng lẽ rít từng hơi thuốc dài. Ngày ra viện cũng là ngày tôi “chết”: chiếc gương vỡ toang ngay sau khi tôi lén lút mẹ đem soi. Trong gương, một cô bé nhìn tôi, lạ lẫm. Vẫn trán, vẫn mắt, vẫn mũi, nhưng một dải thịt lớn được nối liền từ cằm đến cổ. Dải thịt tàn nhẫn kéo cả khoé miệng và khuôn mặt sụp xuống. Xung quanh dải thịt lớn là những u thịt nho nhỏ. Nham nhở, loang lổ đầy những đỏ, hồng, trắng, đen...

Tôi nghĩ học một năm. Láng giềng và bạn bè vẫn đến thăm. Không nói. Nhưng nhìn vào mắt họ, tôi đau đớn lắm. Cổ thủ trong phòng, tôi bắt đầu mày mò tìm đến với thế giới hội họa. Và những bức vẽ ra đời với gam màu xám xịt. Thỉnh thoảng, những ánh mắt thương hại lại xoáy mạnh vào lòng đau nhói. Tôi nghĩ rằng: Không khóc. Sẽ phải học, sẽ phải thực hiện ước mơ làm cô giáo như ngày nào...

Đến trường với tà áo dài tha thướt là niềm ao ước của tôi bỗng trở thành “cực hình”. Mẹ kín đáo lấy kích cỡ và may cho tôi những chiếc áo dài với cổ trụ to bằng. Chưa yên tâm, mỗi bước ra đường, tôi lại phải đính kèm theo một sổ phụ trang nhỏ. Mùa nắng thì áo khoát

nhẹ. Mùa lạnh thì áo khoát dày, cao cổ. Rồi những chiếc khăn choàng ...Ngày đăng ký dự thi đại học, thấy tôi xăm soi ở phần dự thi ngành Sư phạm, mẹ lặng lẽ bỏ xuống bếp. Ba nói: “ Con có khiếu hội hoạ, hay là thử sức bên Mỹ thuật ...”. Tôi hiểu. Một người như tôi thì không bao giờ được “đứng” lớp. Mãi mãi. Ước mơ làm cô giáo hàng ngày dịu dàng lên lớp sẽ không bao giờ thực hiện được.

Năm hai. Tôi vẫn làm lủi một mình đi về. Để tránh những tiếp xúc với bạn bè, tôi lao vào học như điên. Thời gian biểu không chừa một chỗ trống. Sáng lên giảng đường với Kinh tế chính trị, Hoá cơ bản. Chiều nhảy vào máy tính đến với Đồ hoạ, Không gian ảnh ba chiều. Còn tối: Ngoại ngữ. Đồng hồ vẫn cứ xoay đều đặn, nhịp nhàng. Cho đến một ngày, Anh đến bên tôi: “Chúng mình làm bạn nhé ...”

Thật ra, chúng tôi đã biết nhau từ trước. Tình cờ va vào nhau trong một hiệu sách, tình cờ gặp nhau giữa trưa nắng một mình dắt bộ chiếc xe tuộc xích trên đường. Rồi cùng chung bàn góc trái cuối cùng trong một lớp ngoại ngữ. Chừng đó đủ để đánh tan sự nghi ngờ thương hại trong ánh mắt Anh, đủ cho tôi vui vẻ cởi mở lòng mình trong những cuộc trò chuyện. Nói chuyện với Anh vui lắm, Anh học Bách khoa năm 4. Ở trọ. Thích âm nhạc và hội hoạ, nhưng lại chọn ngành xây dựng. “Biết làm sao ... cuộc sống đôi lúc là vậy, không phải ai cũng được quyền lựa chọn và đạt được những mong ước của mình”. Những nụ cười hiếm hoi của tôi lại xuất hiện. Tôi vẽ nhiều hơn. Và bắt đầu biết pha những gam màu tươi sáng.

Sinh nhật! Một tay ôm hoa, tay kia cầm dù tôi đến thăm Anh. Dãy nhà trọ một đêm giữa đông vắng lặng. Ghé mắt qua cánh cửa sổ khép hờ, tôi bỗng giật mình: Đẹp quá! Một bức tranh hoàn hảo hiện ra: Anh ngồi đấy, giữa đám bạn trai cùng phòng, khuôn mặt tươi rói

được phản chiếu dưới ánh sáng của cây đèn cầy độc nhất trông càng ấn tượng. Vài cành hoa đại cắm vội trong chiếc ly cùng bánh kẹo và khói thuốc. Nếu có giá, tôi sẽ vẽ ngay. Tiếng ghi-ta bập bùng cùng tiếng hát cất lên. “Con chim bồ câu bé nhỏ, bay qua vùng trời vùng trời mùa xuân. Tia nắng từ đâu đến ở, long lanh từng ô cửa ô cửa mùa xuân ...”. Tôi ngồi xuống chiếc ghế con con ai đó bỏ quên chưa kịp mang vào phòng. Lắng nghe tiếng mưa rơi, tiếng đàn, tiếng hát. Và vu vơ cười. Tiếng hát dừng lại. Một loạt vỗ tay vang lên. “Chúc mừng sinh nhật ! Chúc mừng ...”. Không khí bỗng trở nên rộn rã.

Có tiếng nói: “Sao người đẹp với chiếc áo cổ lọ của mày chưa đến?”. Rồi tiếng Anh tiếp lời: “Tao có cho biết đâu ...”

- “Sao vậy? Yêu đương gì mà kỳ vậy?”

- “Không phải, chỉ là bạn thôi ...”

- “Láo toét ! Hàng ngày đưa đón, nói nói cười cười...”

Rồi ai đó cười hì hì:

- “Mà mày cũng “dạn” thật ...”

- “Thật đấy, đơn giản chỉ là bạn. Chúng mày nghĩ xem, cô ấy cần có thêm niềm tin trong cuộc sống, tao chỉ là kẻ giơ tay giúp đỡ người mù qua đường thôi. Tội nghiệp ...”

Tôi không biết mình đã thoát ra khỏi mớ âm thanh hỗn loạn đó khi nào và bằng cách nào. Một mình lơ ngơ giữa phố. Gió bắt đầu nổi lên, từng cơn thét gào, rít qua tai đau nhói. Tôi gương dù. Chiếc dù vặn mình răn rắt. Từng cung dù lật người rồi xuôi mình theo chiều gió cuốn. Mưa bắt đầu rơi. Từng giọt nhỏ tong tong lên đầu. Đau buốt. Nước mưa trườn mình theo tóc. Qua mắt. Bò vòng theo cánh mũi.

Đến miệng. Mưa mặn. Mặn chát. Cả thân người tôi sưng nước. Ánh mắt thần thờ dừng lại ở bó hoa trên tay. “Người đẹp với chiếc áo cổ lọ”. Tôi đau đớn ngất từng cánh hoa nhỏ. Nước bắt đầu dềnh lên lai láng trên đường. “Tội nghiệp”. Tôi tung những thân hoa còn sót lại lên cao. Những thân cây mỏng manh dưới cơn mưa nhanh chóng rơi rụng lại xuống mặt đường, theo dòng nước lệ làng rơi tỏm vào miệng cống đen ngòm gần đấy. Ra sông. Ra biển. Tôi bật khóc thành tiếng: “Tôi không cần sự thương hại. Không cần”

Lại một mùa đông dài dằng dặt trong đời.

Nguyễn Đình

Ngày hôm qua...

1.

Hai hôm nay trời có bão. Báo đài đăng tin ra rã. Cơn bão đã buộc các tàu bè bám kín cả âu thuyền. Gió. Gió lớn. Nhưng được là mưa không to. Chỉ rỉ rả vài giọt rồi dứt. Chạy xe ngoài đường đất cát cứ tung tràn vào mặt, thật khó chịu. Thời tiết mỗi ngày một khó tính, hay có những thay đổi thất thường. Trước kia thường có bão vào mùa đông, nhưng gần đây bão xuất hiện bất ngờ vào tất cả các mùa trong năm. Đã nghèo thường hay gặp khó. Cái rẻo đất miền Trung đã quen với những cơn gió nóng hanh hao cũng như bão lụt. Ngày hôm qua,

một nhánh cây to suýt đè dập một phụ nữ mang thai trên đường tan sở. Nhánh cây không bổ trúng người, nhưng trên đường phi thân, nó cũng kịp quơ quào níu kéo một chùm dây điện. Tiếng nổ tách lách cùng với những tia chớp loé lên cùng gió cuốn. Người đi đường một phen xanh mặt. Sáng nay, trên con đường đổ về trung tâm thành phố, những công nhân Công ty Cây Xanh đu đưa người trên những chiếc cần cầu tĩa gọt nhánh cây. Kẹt xe. Những khuôn mặt căng thẳng trên đường làm việc. Mất bò mới lo làm chuồng. Bao nhiêu vành khăn trắng được buộc lên trẻ em Nông Sơn mới có được chiếc cầu đến lớp.

2.

Ra trường, tôi cùng một đoàn những kỹ sư, cử nhân hối hả chạy dọc khắp tuyến đường. “*Rãi truyền đơn*”. Truyền đơn chính là những bộ hồ sơ trong đó nặng trĩu những văn bằng. Dĩ nhiên nơi rải sẽ là những công ty có nhu cầu tuyển dụng nhân viên. Đôi lúc có đưa đánh liều, xông mình cùng “*truyền đơn*” vào phòng Nhân sự của một công ty danh tiếng nào đấy. Có mất gì đâu! Được thì ... vớ. Không được thì xem như mất một bộ hồ sơ. Mà hồ sơ thì... ai mà chẳng thủ sẵn trong người cả chục bộ để khi nào có nơi “*hơ*” thì cắm đầu cho nhanh mà “*chạy*”

Nhờ ông bác có người bạn thân. Người bạn thân hay chơi tennis và la cà bia bọt cùng một người khác. Người khác này đang làm ở cơ quan chủ quản của công ty một người khác nữa. Lằng nhằng cả một dãy dài. Dính chút hơi của “*lông*”, sau hơn một tháng chờ đợi, tôi trở thành nhân viên tập sự của một công ty may mặc xuất khẩu, chuyên gia công sản xuất áo quần thể thao.

Nguyên và Trình vỗ vai chúc mừng. Ra trường được hai tháng, đưa

nào cũng đen và ốm đi. Thật lạ. Cứ tưởng qua được thời gian cày bừa đào xới ở các kỳ thi nơi giảng đường thì phải mập ra. *“Chúc mừng người đầu tiên của bọn mình có được công việc. Thật gan tỵ”*. Trình nói, giọng đầy chân thật và không giấu giếm vẻ so sánh. Tôi đâm vào vai nó: *“Có công việc chưa chắc đã “ngon”, nghe mấy người nói tao cũng ngán không khí làm việc ở công ty Nhà nước lắm. Nhưng thôi, sẽ cố gắng làm tốt, thử xem ...”*. Rồi quay sang Nguyên: *“Bao giờ mày đi?”*. *“Đầu tuần. Vào gặp thằng Khôi du lịch đổi gió, và thử vận xem ...”*. Không ngờ, cái *“thử vận”* của Nguyên kéo dài một năm rưỡi. Trong thời gian đó, Nguyên *“nhảy”* đến ba công ty. Lúc thì vênh váo ở phòng lạnh trong Thành phố kinh doanh vi tính, lúc thì rạc mặt phơi nắng chạy thủ tục Hải quan cho công ty ở tận Biên Hoà. Trong khi đang ép chiếc phong bì lẫn vào trong mớ giấy tờ nhập lô hàng gỗ cho công ty ở Bình Dương thì tôi gọi điện đến: *“Bên khu chế xuất, một công ty Malaysia đang tuyển kinh doanh...”*. Nguyên về. Và trụ lại. Còn Trình. Mãi một năm sau ngày ra trường, ép chặt tám bằng Kỹ sư Điện kỹ thuật vào sâu trong hồ sơ, Trình ký hợp đồng ngắn hạn cho một công ty chuyên kinh doanh mặt hàng tiêu dùng. Hết ngắn hạn đến dài hạn. Lạy Trời! Kinh doanh đã biến Trình từ một người kiêu lòi, suốt ngày dí mũi vào những bo, những mạch, những dòng điện một chiều, xoay chiều trở thành một con người hoạt bát, uống rượu bia không biết đỡ mặt tự lúc nào...

Kế toán trưởng đến bên tôi: *“Biên bản kiểm kê sáu tháng đầu năm nay cần điều chỉnh lại”*. Tôi ngạc nhiên tự hỏi, đã sai những gì. Kiểm kê thực tế. Có kinh doanh. Có kế toán. Có thủ kho. *“Có vấn đề gì hả anh?”*. Kế toán trưởng sửa lại cặp kính, cặp kính trắng khi đã ngay ngắn trên khuôn mặt tôn thêm vẻ chững chạc của một người thành

đạt: “Không có vấn đề gì. Nhưng đưa vào bảng cân đối tài khoản thì bất ổn. Giám đốc lệnh tăng thêm giá trị tồn kho. Phần tăng thêm sẽ được giải quyết trong sáu tháng tới”. Giám đốc lệnh? Như vậy, cả một loạt các phòng ban tham gia kiểm kê trong tuần vừa qua vút vào sọt rác? “Anh đồng ý với giải pháp đó?”. “Tốt nhất là như vậy, không thể tăng thêm chi phí”. Kế toán trưởng thờ dài, thoáng chốc khuôn mặt già đi chục tuổi. Khuôn mặt gọi cho tôi nhớ lại một câu chuyện vui vui. Chuyện rằng: Một lần, ở công ty nợ tổ chức liên hoan. Vừa được ăn uống. Vừa được phong bì. Ai nấy mặt mày hớn hờ. Có duy nhất một khuôn mặt đầy căng thẳng và lo lắng lẫn vào. Đó là kế toán trưởng. Một người tỏ ra quan tâm: Anh không khoẻ à? - Không, tôi đang cân nhắc sẽ phân bổ số tiền bỏ ra cho buổi liên hoan này vào tài khoản nào cho hợp lý. Lần khác, cơ quan tổ chức đi biển. Giám đốc mang theo cả vợ và con. Trời xanh. Biển xanh. Mây trắng lững lờ trôi như mặt biển bình yên phẳng lặng. Tất cả mọi người cùng đổ nhau xem ai bơi xa hơn. Giám đốc cũng tham gia. Và dĩ nhiên bơi xa nhất sẽ là Giám đốc. Trong cuộc thi, vợ và con Giám đốc trên bờ hò hét cổ vũ, vẻ mặt tươi rói ngời ngời hạnh phúc, ngời ngời niềm tin và sự hãnh diện. Trong khi đó, Kế toán trưởng và Thủ quỹ lo đến thất lòng: Lạy Trời lạy Phật, đừng để xảy ra điều gì. Lỡ Giám đốc có chuyện gì, ai sẽ là người đồng ý hợp thức hoá số tiền chi ngoài sổ sách từ trước đến nay....

- “Em sẽ làm. Nhưng sẽ xoá phần Kế toán theo dõi”. Kế toán trưởng quay người. “Cũng được. Tuỳ!”.

Dĩ nhiên, thời gian sau đó mọi việc qua đi.

Dĩ nhiên, phần giá trị tồn kho tăng thêm được giải quyết trong sáu tháng đến.

Báo cáo tài chính Công ty vẫn tốt. Công ty kinh doanh vẫn hiệu quả và đã hoàn thành xuất sắc việc nộp thuế cho Ngân sách nhà nước. Tấm bằng khen to đùng được đặt ngay ngắn trong phòng họp. Tôi được điều động về cơ sở. *“Nơi đó yếu. Cần tăng cường nhân lực để đáp ứng yêu cầu kinh doanh”*. Tôi ngồi nhìn thời gian vật vờ. Và đếm những cơ hội lần lượt trườn mình qua kẽ tay. Và... bùng.

3.

Mấy hôm trước nhận được tin nhắn qua điện thoại: *“Trân trọng kính mời anh/chị đến cà phê Kiến Việt nhân dịp 5 năm ngày khai trương quán ...”*. Cái kiểu nhắn tin đại trà cho những người hay cầm quán. Tôi chuyển tiếp tin này cho Nguyên. Một chút lại nhận được tin nhắn từ Trình: *“Tối thứ bảy tụ tập ở Kiến Việt nhé!”*. Tôi dịch chuyển phím và ấn nút Gọi, bật cười: - *“Tao cứ nghĩ chỉ có tao và thằng Nguyên mới đủ rãnh rồi long nhong vào tối thứ bảy. Sao vậy?”*

- *“Trung thu, cơ quan Vân tranh thủ tổ chức gặp mặt toàn bộ nhân viên. Vả lại, tao cũng muốn hỏi ý kiến của bọn mày. Không biết hai khuôn mặt ế bò kỳ rày ra sao ...”*.

- *“Cứ nghĩ là hai khuôn mặt này đang... kén người yêu. Ừm, tạm an ủi là vậy, nhớ nhé, tối thứ bảy”*.

Thứ bảy. Thứ của máu chảy về tim. Mà tôi thì chưa có quả tim nào rung rinh cùng nhịp để tối thứ bảy máu có nơi có chốn chảy về. Ở cơ quan mới, thứ bảy là một ngày dễ chịu nhất trong tuần. Khác với những ngày còn lại, trưa thứ bảy, đám nhân viên chúng tôi chậm rãi shutdown máy, nhường nhịn thứ tự bấm thẻ và từ tốn lấy xe. Ăn, nghe nhạc, xem tivi hay nhảy ùm xuống biển xong xuôi vẫn còn

nguyên một tối thứ bảy và ngày chủ nhật. Ngày yêu em, chúng tôi thường đi dạo vào tối thứ bảy, những buổi khác là ngẫu hứng. Không phải cố tình. Đây chỉ là thói quen. Thói quen được thành lập bởi đơn giản đây là buổi tối thoải mái nhất. Trong những ngày đó, chúng tôi hoà cùng hàng triệu triệu những kẻ yêu nhau trên thế giới, mắt môi lấp lánh cùng nhau bát phố, cùng nhau chui vào một xô xính nào đấy tranh luận đủ các chủ đề, cùng nhau vẽ ra một viễn cảnh tương lai, mà trong đó nhất định cả hai sẽ phải cùng nhau chia bùi sẻ ngọt. Em thường giận tôi vì tôi luôn *“thấy”* mà chẳng *“nghe”*. *“Anh có nghe giai điệu bài hát kia không, chúng thật tuyệt vời”*. Em ngọ ngậy chiếc mũi nhỏ vào má trong khi tôi xoắn xít lấy mái tóc em: *“Mỗi một lần nghe bài hát này em lại có những cảm nhận khác nhau. Lúc mạnh mẽ. Lúc run rẩy. Lúc giản đơn như hơi thở và có lúc như ngồi tỉ mỉ đếm từng cảm xúc dâng trào. Nhưng bao trùm lên vẫn là một gọi nhớ vắng xa. Ngày hôm qua, dường như mọi phiền toái đã trôi qua. Nhưng bây giờ chúng như thể là đang tồn tại. Em tin rằng ngày hôm qua ấy là hiện hữu. Nhưng thật bất ngờ, em bỗng không còn là con người của em trước đây. Có một bóng hình đang bao phủ. Ngày hôm qua đã ra đi đến ngọt ngào tâm hồn... Thật tinh tế và cũng thật lãng mạn”*. Tôi chịu. Ngày hôm qua chỉ là quá khứ hôm nay. Ai cũng có một quá khứ giống như có quê hương mình vậy. Ngắm nhìn nhưng đừng hối tiếc. Tôi chỉ nhớ mang máng rằng John đã tuyên bố Beatles được yêu thích hơn cả Chúa Jesus. Tôi thích câu tuyên bố của ông. Không phải vì những giai điệu mượt mà và mẫn cảm của Beatles. Mà vì đã dám khẳng định chính bản thân mình. Cho dù điều ấy đã gây nên cơn sóc và phản ứng trên toàn thế giới.

Trên đường về, có lúc vòng tay ôm chặt, có lúc buông lơi hững hờ.

Rồi lại lặng lẽ hôn nhau trước cổng nhà. *“Em vào đi”. “Anh về trước đi”*. Những lúc như vậy, ánh mắt em thường ngược nhìn xa xăm. Vừa như nhìn tất cả, vừa như chẳng thấy ai. Lúc đấy, trông em nhẹ tênh như sắp sửa bay lên. Trên cao, hoa sữa rì rào phả nồng nàn mùi hương dày đặc. Mùi hoa này thoảng nhẹ trong gió rất thơm, nhưng nhiều quá thì nghe thật nồng và gắt. *“Nào, Lãng mạn, vào nhà đi. Không thì viêm mũi bởi mùi hoa này”*. Em chột giật mình và đưa tay vẫy vẫy: *“Tạm biệt, chúc ngủ ngon”*. Rồi quay người mở cổng. *“Tạm biệt, chúc ngủ ngon”*.

Quen nhau ở sân trường và chia tay ở sân ga. Nếu lấy thước vạch thẳng một đường chim bay thì khoảng cách gần lắm. Nhưng trên con đường ấy, chúng tôi đã cùng nhau đi hơn ba năm. Bước qua biết bao hò hẹn, bao nhiêu thổn thức, vô khối nụ hôn. Trong tôi, đấy mãi mãi là thứ tình cảm kỳ diệu. Nhưng biết làm sao. Với tôi, mặt trăng cũng chỉ là một trong vô khối hành tinh mà con người cần khám phá, lũ sâu bọ có dịp là đục phá những trái táo thơm ngon. Còn em, em chỉ muốn rằng những ngôi sao xanh thẳm xa xôi kia chính là may mắn cho những cầu mong, táo và hoa hồng tự dưng sinh ra, lớn lên, chín mọng và mãi mãi ngọt ngào. Em muốn vậy. Và muốn tôi cũng vậy...

4.

Trưa. Trời chang chang nắng. Sân ga vẫn tấp nập người và người. Tiếng cười nói ồn ào xen lẫn tiếng thút thít tiễn đưa. Thật chết tiệt khi phải ra đường vào lúc này. Hôm qua, cũng giờ này, Khôi điện thoại thông báo: *“Ngày mai, tao về nhà. Mà rảnh thì đón ở ga. Tàu S1. Mười hai giờ trưa là đến. Xê dịch năm phút. Chờ mà mười phút. Tổng cộng đến mười hai giờ mười lăm. Không thấy mà là tao tự về. Okie”*. Rồi cụp máy. Tính Khôi vẫn vậy. Vừa kết thúc một cuộc đua

đằng đẳng năm năm chốn giảng đường, Khôi định trở về nhà để xả hơi vài ngày trước khi bước vào công cuộc tìm kiếm việc làm mới.

“Ra trường tao sẽ trụ lại. Dầu sao không khí ở đó cũng thoáng hơn. Sẽ cố gắng tìm một công việc và một xó xỉnh chui ra chui vào, để có chỗ cho bọn mày ở lại khi có dịp...” Khôi vừa nói vừa cười ha ha với bọn tôi trong một quán cóc ven đường. *“Hôm nay cà phê cóc thôi, ngày mai tao nhất định sẽ mời tụi mày nhâm nhi và ngắm nhìn Hòn ngọc Viễn Đông ở tầng 32...”*. Hiếu thắng và thừa tự tin, Khôi bươn chải ngay từ năm một mặc dù ở nhà thừa sức để lo. Có lẽ, rút đại học năm đầu và chia tay với Hiền là một cú đấm mạnh vào mặt khiến Khôi nằm bẹp dúm và tránh tiếp xúc với tất cả bạn bè trong vòng một tháng. Sau đó, như một sự lột xác, Khôi trở nên trầm tĩnh và bắt tay lập một thời khoá biểu cho việc học. Hình như đó là bảng khoá biểu đầu tiên tự tay Khôi làm. Ba Khôi mừng hú đặt trên bàn học một chiếc đồng hồ ngộ nghĩnh, trong đó con vệt già há miệng rộng toác, đều đặn thông báo trước mỗi giờ học: *“Đến giờ rồi! Đến giờ rồi!”*

Tôi và em đến sớm hơn mười phút so với giờ tàu về. Cả hai ngồi trong căng tin, chong mặt ra đường nhìn đám người qua lại. Bồn hoa trước cổng chính nhà ga trông thật thiếu sức sống. Tưởng như chúng đang rên rỉ theo từng làn bụi dưới cái nắng hanh hao mùa hè. Hai ly nước trước mặt. Em cầu vào tay tôi: *“Uống nước đi anh”*. Tôi ừ hử chiêm diều thuốc. Trời đánh thánh vật, ngay trước mắt tôi, ngay trên sân ga, một bãi phân tươi vàng óng lóng lánh dưới ánh mặt trời. Những con người vẫn qua lại. Những bàn chân vẫn qua lại. Có bàn chân cách xa. Có bàn chân suýt dẫm. Lại có những bàn chân dẫm lên một góc của bãi phân. Tôi mấy lần dợm đứng lên. Nhưng rồi ngần ngại. Trời nắng và nóng, oi và nồng. Tôi chắc chắn rằng cũng

có nhiều cặp mắt đã trông thấy như tôi. Có lẽ những cặp mắt đó cũng như tôi đang chần chừ chờ một người nào đó đứng dậy. Bãi phân tươi từng phút từng giờ từng thu nhỏ. Theo chân, theo gió mang theo tính chất đặc trưng của nó lan xa. Một đứa bé xinh xắn mang váy đầm trắng nắm tay người đàn ông trông rất trí thức, có lẽ là bố, tay kia cầm và uống bịch Yomost dâu, tự tin bước những bước chân nhún nhảy. Theo mỗi bước chân, đôi giày Biti's của bé lại vang lên tin... tin. Tôi ú ớ đứng dậy. Nhưng không kịp. Đứa bé khóc thét lên. Một chiếc Biti's của bé ướt đẫm màu vàng. Bịch sữa trên tay bé rơi phịch và đổ đầy xuống áo. Chiếc đầm trắng tinh thoáng chốc loang lổ màu dâu đỏ. Em ngơ ngác giật tay tôi: *"Anh định làm gì vậy? Anh đang nghĩ gì vậy?"*. Chạm mắt rồi. Tôi thở dài và buông người xuống ghế: *"Anh đang nghĩ về cục c..."*! Em trở mắt nhìn. Một cơn bão đi qua trong đôi mắt: *"Anh thật quá đáng"*. Rồi ùng ùng đứng lên. *"Càng ngày em càng không chịu nổi"*.

- Những giọt nước mắt không thể nhanh chóng trả lại màu trắng trinh nguyên cho chiếc đầm, không trả lại chiếc giày Biti's mới nguyên cho bước chân tự tin của bé.

- Có lẽ, cho dù là người thân, cũng không nên nói thật lòng mình trong mọi trường hợp.

- Có thể, đó là cái cớ để chia tay. Cho em. Và cả cho tôi.

5.

Tối thứ bảy, tôi lục đục thay đổi áo quần. Mẹ đóng mắt lên hỏi: *"Đi chống bão đâu vậy con?"*. Tôi cười. Đi ngắm bão. Trung thu. Trăng sáng. Và gió. Đất và cát vẫn cứ tung lên theo mỗi đợt gió cuốn. Như vậy càng thích. Nguyên đợi tôi sẵn trước nhà. Đến là nhót lên xe đi luôn. Khỏi phải chờ đợi và thừa trình vất vả. Đâu phải chỉ có mỗi

chúng tôi đi chơi trong bão. Đường sá vẫn đầy người. Trống múa lân rộn rã. Lão Địa bụng bự xum xoe cánh quạt, nhảy chồm chồm cùng với con Lân trên giàn sắt ở góc đường. Nguyên khều: *“Hai con nhỏ chạy trước tóc và dáng đẹp quá”*. Khởi nói. Tôi đã *“tia”* chiếc xe này trước lúc Nguyên khều. Tôi và Nguyên có cùng *“gu”* với nhau trong việc *“nhìn”* con gái. Tóc ngang lưng, đen và mượt là ưu điểm số một. Thêm chiếc kính cận vừa duyên dáng vừa trí thức là điểm cộng thứ hai. Mà thật lạ. Tính cách của hai đứa khá khác nhau. Vậy mà vẫn chơi với nhau từ lớp 5 đến bây giờ. Nguyên vừa lòng tất cả các bậc phụ huynh trong nhóm và luôn đúng lúc khéo léo dàn hoà những cuộc tranh luận nổ trời trong nhóm do hoặc tôi hoặc Khôi châm ngòi. Nguyên luôn luôn xứng danh là *“lớp trưởng”* trong mọi trường hợp. Ngay từ lớp mười đã tập tành yêu đương trong khi bọn tôi gặp mặt vẫn câu kớ nhau chí choé. Hồi đó Trâm ở gần nhà Trình. Đến nhà Trình chơi và ôn bài Nguyên thường chọn cho mình hướng ngồi đối diện cửa sổ. *“Cho mát và thoáng”*. Nguyên nói vậy. Cách cửa sổ một mét là bờ rào dâm bụt lỏng lẻo. Bên kia bờ dâm bụt là một dãy dài những chậu kiểng nhỏ. Chiều chiều, Trâm thường ra đấy tưới cây. Không như tôi, bọn nó trông thật hoà hợp, hay cố gắng tỏ ra hoà hợp. Hoà hợp đến sợ. Bởi vậy, khi Nguyên thông báo chấm dứt, bọn tôi bật ngửa. Hôm đó, lần đầu tiên Nguyên uống thật nhiều, mặt đỏ bừng và giọng nhão ra: *“Thà Trâm nói lên chính kiến của mình. Để tao còn biết tao sai, sai ở đâu và sai thế nào. Tao có thể xin lỗi, làm lành hay đại thể một cái gì đấy. Cứ phẳng lặng ngày qua ngày, đôi lúc tao không biết mình có còn tồn tại trong tình yêu ấy hay không”*

Kiến Việt là quán cà phê nửa vườn nửa hộp, toạ trên con đường một

chiều và xoay mặt về phía bờ sông. Ngồi trên cao có thể nhìn thấy dòng người xuôi xuôi theo một hướng *“như những electron chuyển động trong dòng điện một chiều”*. Trình thường ví von như vậy. Kiến trúc của quán khá lạ mắt. Vừa có không khí ấm cúng gia đình, không gian lãng mạn cho những người đang yêu, vừa tạo nhịp sôi động cho những cuộc gặp gỡ bạn bè.

Thấy tôi và Nguyên vào, Trình nở ngay một phát: *“Bắt tao chờ đúng 30 phút, uống hết sec rumh và vô số thuốc lá”*.

Nguyên cười lớn: *“Mày có thể ngồi chờ mà không cần uống và hút kia mà. Tao là người ngồi sau ngồi sau. Trung Thu. Thăng Sơn hứng chí chạy đường Cầu hóng bão nên kẹt xe”*.

Tôi ngồi xuống ghế, xoay người lại với cô bé phục vụ: *“Cho chai Rumh và ba đen đá chữa cháy”*.

- *“Thiếu thằng Khôi, có ai cập nhật được thông tin mới nhất của nó không?”*

- *“Tin mới toanh. Cuối tuần sau Khôi sẽ về đây công tác. Nghiệm thu công trình xây dựng Khách sạn tại Hội An. Nó cũng vừa có kết quả săn du học. Năm sau sẽ đi”*

- *“Như thế thì tốt quá. Công việc của bọn mày vẫn được đấy chứ?”*

- *“Tạm ổn! À, mày có em nào giới thiệu cho bọn này đi”*

- *“Toàn thứ... ế. Phiên phiên thôi mấy cặp mắt cú vọ ạ”*

- *“Mà này, có chuyện này... Bọn mình đã vài năm kinh nghiệm trong công việc. Trong thời gian làm kinh doanh tao có một vài mối rất thơm và đáng tin. Bọn mình thực hiện mơ ước hồi sinh viên đi”*

- *“Nghĩa là ...”*

- *“Tao cũng đã suy nghĩ rất nhiều trước khi nói ý kiến này. Đầu vào đảm bảo uy tín, đầu ra thì có tiềm năng. Bọn mình hợp tác mở công*

ty riêng...”

6.

Tôi thường check mail vào mỗi sáng.

- “Lang thang trên mạng tìm tấm poster cho bài hát “Chiều Đà Nẵng”, bắt gặp một vài hình ảnh về Miền Trung của bạn, trông thành phố thật nhỏ bé và hiền hoà ...”

- “Hôm qua nơi bạn sống nhiệt độ cao lắm hả...”

- “Nghe tin ngày hôm qua Miền Trung có bão...”

- “Hãy nói cho mình một chút về thành phố của bạn, ngày hôm qua....”

- ...

Tôi bấm reply. Xong lại ngồi chờ ra. Văn vẻ không có, viết gì bây giờ nhỉ....

“Ngày hôm qua... Biết nói gì đây. Ngày hôm qua thành phố tôi nóng lắm. Gió cứ như táp lửa vào mặt người đi đường. Ngày hôm qua, có cơn bão đi ngang, một nhánh cây rơi xuống suýt trúng một phụ nữ mang thai trên đường tan sở. Nhưng, cũng có những ngày hôm qua rất đổi dịu dàng. Có những ngày biển xanh êm đềm và đầy mây trắng.

Ngày hôm qua, tôi đã cùng bạn bè đi lại trên con đường cũ, con đường rợp cây xanh một thời đến lớp. Chúng tôi đã í ới gọi tên nhau như những cậu nhóc ngày xưa, và chờ đợi nghe tiếng “Ơi, ời” đáp lại. Những con đường chúng tôi đi qua không phải là đại lộ, đó chỉ là những con đường nhỏ với nhiều khúc khuỷu, nhấp nhô. Nhưng không sao, đã có những tán cây xanh che bóng suốt con đường. Mặc nắng. Mặc gió. Chúng tôi đã đi và sẽ tiếp tục bước đi. Bởi chúng tôi biết rằng, phía cuối tất cả những con đường trong thành phố, có một con

sông hiền hoà đang chảy, có mặt trời rất tròn và rất to trong mỗi buổi hoàng hôn lặn bình minh”

Nguyễn Đình

Online

Tặng nhà Dove yêu... quái

& kỷ niệm những ngày lang thang cùng TTC

1

Anh Hai đã đi làm. Như được lập trình sẵn, buổi sáng bật máy, việc đầu tiên là nghe bài hát quen thuộc *“Top of the world”* của Carpenters. Điệp khúc *“I’m on the top of the world looking down on creation. And the only explanation I can find. Is the love that I’ve found ever since you’ve been around your love’s put me at the top of the world...”* được lặp đi lặp lại, tạo cho anh Hai cảm giác nong nân, nhưng vui vui. Mọi người trong phòng la lên: *“Đổi bài khác đi”*. Anh Hai cười: *“Để mai mang thêm chiếc headphone vào phòng, mỗi ngày sử dụng 5 phút”*. Cô bé Thương vụ tình nghịch: *“Chắc có nhiều kỷ niệm lắm đây”*. Rồi nhờ vả: *“Hôm nào anh cho em lời của bài hát này”*. Anh Hai vừa nghe nhạc vừa gục gặt đầu: *“Uhm, chút nữa xong việc, anh vào VNTQ.net lấy lời cho em luôn, trong đó có nhiều thứ cũng vui lắm”*. Thương vụ khúc khích: *“Vui hả? Em thấy bên*

TTC.com cũng lạ lắm đấy”

2

Không có nhiều thời gian lang thang, anh Hai trở thành member của TTC “*hoạt động*” chủ yếu ở Tin Đồn và Làm Quen. Ngộ nghĩnh thật. Đọc những câu ngắn, gọn, vui vui của các member đôi lúc anh Hai bật cười một mình. Thời học sinh sinh viên như quay trở lại. Ở đây, có nắng có gió, có thầy cô bạn bè, có niềm vui nỗi buồn, và có cả những yêu thương, hờn giận... Thương vụ điện sang: “*Nick của anh trong TTC là gì vậy?*”. - “*Bí mật*”. - “*Coi chừng! Có ngày em sẽ bật mí, mà biết đâu anh đang “nói chuyện” với em đấy chứ ...*”

3

Trong TTC, anh Hai cố tình tán tỉnh một em đã có “*chồng*”. Cặp vợ chồng son ấy suốt ngày cứ í a í ới “*anh xã*”, “*em xã*”. Nghe muốn... ghét. Sau nhiều buổi gặp nhau trên diễn đàn, anh Hai và “*em xã*” đã hẹn hò đi dạo, ngắm biển, xem film ... Rồi trao đổi nick bên Y!M. Đó là em Ba. Ba trong kỳ thực tập. Trong những câu chuyện vui vui, đôi lúc xuất hiện sự lo lắng của một sinh viên đang đứng trước “*công cuộc*” tìm kiếm việc làm. Anh Hai an ủi: “*Đừng lo, “lối đi ngay dưới chân mình”...*”

Anh Hai nghỉ phép du lịch một tuần. Buổi tối về khách sạn tranh thủ online truy cập TTC. Thật là... nghiện ngập. Và luôn gặp Ba. Ba kể đủ thứ. Về việc thực tập và thi cử sắp đến, về tình hình hàng ngày của TTC, về những ước mơ, dự định... Thế là, ngoài việc điện thoại cho gia đình và bạn bè, anh Hai còn phải “*tường thuật trực tiếp*” về chuyến du lịch của mình cho em Ba nghe nữa.

4

Một lần, anh Hai nhận được tin nhắn của Ba: “*Anh Hai ơi, “anh xã*”

em là... con gái”. Anh Hai giật mình. Và lục tìm lại tất cả những bài viết của “anh xã” đã post lên diễn đàn. Không một dấu vết. Lời viết của một gã... đàn ông.

20:00. Anh Hai online. Có hẹn với Ba và “anh xã” để ba mặt một lời. Webcam của “anh xã” bật lên. Một cô gái trắng trẻo với kiếng cận dày cộm, khoé miệng héch lên đầy nghịch ngợm và bướng bỉnh. Ba ra lệnh: “*Cười lên*”. Cô gái trong webcam cười. –“*Quay sang phải, sang trái*”. Cô gái lại răm rắp tuân theo. Ba thăm dò: “*Sao “anh xã” giỏi vậy, trong Guy Talk “anh xã” đã nói những gì, nhớ không?*”.

Những dòng chữ hiện lên trên màn hình. Nội dung đúng với những gì đã post lên diễn đàn. Anh Hai lặng yên quan sát. Phong cách “*nói*” vẫn vậy, đầy khí chất của một gã đàn ông. Rồi anh Hai gõ: “*Có thể em là em gái của “anh xã”?*”. Lúc này “anh xã” khóc: “*hic.. hic.. mấy người chưa tin tui. Bắt tui cười mỗi miệng, rồi cật vấn đủ điều. Chắc xong tối nay, mấy người đến bệnh viện thăm tui luôn quá*”. Rồi “anh xã” tiếp: “*Tui chán làm con trai rồi, ngày mai vào Nhấn Tin thông báo mình là con gái, để còn... kiếm chồng*”. Cả màn hình đầy những dòng chữ hi hi, hê hê, ha ha Sau 2 giờ online, “anh xã” trở thành em Tư.

5

Từ khi có 2 đứa em, anh Hai thấy vui vui. Sau những buổi la cà với bạn bè, anh Hai thường online vài phút trước khi ngủ. Để đọc tin. Tin nhắn của Ba thường bắt đầu bằng nụ cười hay đôi mắt liếc qua liếc lại. Còn Tư, mười lần như một. Một nụ cười rộng rãi với đầy đủ 32 chiếc răng. Trông thật... thoáng mát.

Có tin của Tư: “*Anh Hai nhấp trở vào đây đi !*”. Phía dưới là một dòng địa chỉ xanh xanh. Nhấp. “*Anh Hai có nhớ em Tư không?*”. Có 2 nút

vuông vuông kế tiếp: **Có - Không**. Rồi, lại bày trò nữa rồi. Anh Hai đưa con trở vào **Không**, nút **Không** dịch chuyển sang phải. Lại **Không** một lần nữa. Nút **Không** nhảy sang trái. Thôi thì **Có** vậy.

“Anh Hai nhớ Tư, hôm nào dắt Tư đi chơi”. Anh Hai bật cười, reply: *“Tiếc quá, hôm đi du lịch có ghé chỗ em, nhưng không biết. Nếu biết, anh Hai bắt em dắt anh Hai đi lòng quán coffee đẹp, tìm nơi nào môi ngon ngon để làm vài ly”*. Hôm sau, anh Hai lại có tin nhắn: *“Hu hu... anh Hai không công bằng, vẫn xem em như một gã đàn ông vậy”*. Một tối, có hẹn với Ba. Như thường lệ, Ba đến với khuôn mặt cười nụ. Anh Hai toét miệng cười chào:

- *“Ba khỏe không?”*
- *“Dạ, khỏe. Anh Hai cũng khỏe chứ?”*
- *“Uhm, anh Hai cũng khỏe. Khỏe như voi”*

Khuôn mặt Ba le lưỡi:

- *“Anh Hai này, mấy hôm nay anh có gặp Tư không?”*
- *“Anh có thấy Tư trên diễn đàn, nhưng không nói chuyện được. Ba này, Tư đang cuối cấp mà suốt ngày online hoài ...”*
- *“Ba cũng thấy vậy. Tư xông xáo lắm. Nghe nói nó còn làm Mod ở một diễn đàn khác nữa”*
- *“Không biết Tư học hành thế nào. Anh Hai định hôm nào sẽ nói chuyện với Tư. Tư nên dành thời gian nhiều hơn cho việc học”*
- *“Anh Hai đừng nói. Để Ba. Chuyện này con gái dễ nói với nhau hơn. Vả lại, tính Tư bướng lắm”*

Anh Hai cười:

- *“Ba tâm lý ghê”*

Mặt Ba đỏ bừng.

- *“Có chuyện này, cũng quan trọng. Ba muốn giới thiệu thêm một*

người. Làm em Năm, anh Hai hén”

Anh Hai hăng giọng:

- *“Sao “tin” người vậy?”*

- *“Đâu có. Ba và Tư đã nói chuyện nhiều lần rồi. Cô ấy cũng vui lắm”*

Anh Hai mang kính đen vào:

- *“À, thì ra là vậy. Tự động nhận chị nhận em. Bây giờ dắt về thông báo với anh Hai”*

Một khuôn mặt le lười. Rồi một khuôn mặt cười nụ. Đưa con trỏ đến khuôn mặt đầy đủ 32 chiếc răng, anh Hai nhấp trỏ.

Tối nay Năm ra mắt. Hoá ra là một member mới của TTC. Cách đây một tuần, anh Hai xón xác mở hàng ở mục Làm Quen. Rồi sang Tại Sao, anh Hai đã hướng dẫn cho cách: *“làm sao để có được những dòng chữ nho nhỏ, xinh xắn phía cuối mỗi bài”*. Màn hình đầy những chữ và chữ. Ba và Tư vẫn vậy. Gặp nhau, hỏi han đủ thứ chuyện. Và... cãi nhau. Khó khăn lắm anh Hai mới hình dung về Năm: Tốt nghiệp Sư phạm năm ngoái, hiện làm... XNK cho một Công ty liên doanh, tuần ba tối dạy ở một Trung tâm Ngoại ngữ.

6

Thương vụ điện sang: *“Anh có lời bài hát “Cây đàn sinh viên”? Ngày mai sinh nhật đưa bạn em muốn hát tặng nó bài này”*. Anh Hai sốt sắng: *“Có sẵn trong máy rồi, anh sẽ send sang ổ D máy em”*. Thương vụ cười cười: *“Cám ơn anh nhiều ha”*. Rồi sực nhớ: *“Anh ơi, những tài liệu môn toán ôn thi khối A của anh vẫn còn giữ chứ?”*. – *“Còn, nhưng lạc hậu. Mấy năm rồi còn gì”*. – *“Cứ cho em mượn, mượn một năm thôi”*. Anh Hai cười: *“OK, bằng hai bên khối A hả?”*. Thương vụ trả đũa: *“Bí mật”*.

7

Trưa thứ bảy. Chuẩn bị tắt máy, anh Hai có điện thoại. *“Đến ngay Da Vàng. Đang đợi”*. 12 giờ trưa. Đói. Anh Hai quạu quọ nghĩ: *“Cứ như thời sinh viên. Sáng, trưa, chiều, tối lúc nào ngồi thiền ở quán cũng được”*. Có hôm 9 giờ tối còn dựng đầu ra khỏi nhà: *Coffee?*. Trước khi shutdown máy, anh Hai nhắn tin: *“Tối nay anh Hai đi chơi, không online được ...”*

Da vàng là quán coffee *“ruột”* của nhóm thời sinh viên, mở cửa suốt ngày. Trưa vắng thường mở những bài nhạc Trịnh. Nhưng hôm nay đang vắng vắng ca khúc ngoại của thập niên 60. Gu của cả bọn. Chủ quán đã biết. Cũng như biết luôn tính cách của từng đứa và lúc nào có tiền trả, lúc nào thì... ký nợ. Một bàn bảy đứa con trai lộc ngộc đang ngồi. Ly tách ngổn ngang. Ra trường được mấy năm. Tất cả đã đi làm. Cuối tuần được nghỉ hai ngày. Chỉ có mình anh Hai là... khổ, phải làm sáng thứ bảy. Một mẫu bánh mì chuyển đến: *“Khẩu phần trưa của mày, ăn xong làm một đén đá cho tỉnh táo. Hai giờ chiều xuất phát”*. Anh Hai bật cười. Tất cả vẫn như xưa. Cái thuở sinh viên *“đầu trần chân đất”* ngày nào. - *“Chương trình gì vậy?”*. - *“Thì gặp nhau cuối tuần. 2 giờ qua biển, nhâm nhi. Tối, điện thêm cho mấy đứa karaoke”*. Cả một lũ độc thân, hớ ra một chút thời gian rảnh rồi là bày trò đàn đúm. Anh Hai la lên: *“Ngán karaoke quá. Tao có ông anh mở Trang trại du lịch sinh thái ở Hoà Phong. Đủ hết. Tham quan trang trại bằng xe máy, có hồ bơi, hòn giả sơn, có vồng trong rừng, ghe nhỏ câu cá. Có cả khu nhà hàng và phòng lạnh karaoke, khu trò chơi điện tử ..”*. Cả bọn tròn mắt: *“Thật à ???”*. Anh Hai nghiêm mặt: *“Thật 100%, nhưng đó là tương lai. Còn bây giờ chỉ có hồ bơi và vồng trong rừng, câu cá và nướng cá. Chiều nay đi chiều mai về. OK thì tao điện trước cho ảnh”*. - *“Như thế cũng hấp dẫn rồi. Đi cho biết,*

nếu không vui thì...cửa cổ mày. À, sáng đến giờ anh em đã thành thật hết rồi. Chỉ còn mỗi mình mày. Sao, khai báo: tình cảm đến đâu rồi ?". Anh Hai cười khì khì: "Bọn mày có quái gì mà khai với báo. Độc thân như nhau. Mà tao vừa có 3 đứa em kết nghĩa đấy. Trên mạng ..."

8

Chủ nhật. Anh Hai ngồi vào máy vi tính. Một loạt tin nhắn đổ xuống

Ba : *A2 hôm nay đi chơi hả?*

Ba : *A2 đi chơi nhớ về sớm*

Ba : *Nếu về trễ, 3 đóng cửa cho A2 ngủ ngoài đường lun*

Năm : *A2 tối nay đi chơi?*

Năm : *có gì vui thì kể cho 5 nghe với.*

Tư : *A2 tối nay đi chơi với "bồ", bồ em út một mình ở nhà*

Tư : *Mà đi chơi về phải có quà cho 4 đấy, không thì đừng nhìn mặt 4*

Tư : *A2 ơi, 4 vừa nhận được tài liệu ôn thi đại học của 5*

Tư : *trong đó có vài cuốn ghi tên A2 ở trang đầu*

Tư : *Rồi còn thấy tên A2 trong một tờ giấy giải kẹp trong bộ đề toán nữa*

Giật mình. Anh Hai bấm số Thương vụ. "Alô!!!". Đầu bên kia, một giọng nói quen thuộc, tinh nghịch vang lên: "*Anh Hai hả*"

Nguyễn Đình

Rồi Nắng Sẽ Lên

Đối với tôi, chiều tà như một khoảng lặng trong ngày. Hoàng hôn là sự giao thoa giữa ngày và đêm, giữa sáng và tối. Trong một khoảng lặng, tôi bất ngờ gặp em, cô gái nhỏ với chiếc rương to lặc lè trên phố.

- *Em về đâu, anh chở hộ.*

Em quay nhìn tôi, tóc dài và răng khểnh:

- *Dạ, cũng sắp đến rồi anh ạ, cảm ơn anh*

Tôi nở một nụ cười thân thiện:

- *Nhưng sắp tối rồi, em đừng ngại. Anh tên Tùng, em là sinh viên à?*

- *Dạ...* - Em ngập ngừng: - *Em tên Trâm, anh chở hộ em về ký túc xá Ngoại ngữ*

*

* *

Một ngày, bọn con trai trong lớp rủ nhau ra biển. Sinh viên mà. Đơn giản và gọn nhẹ. Gom góp một ít tiền, một quả bóng, một cây đàn guitar. Thế là đủ cho một cuộc vui nổi đình nổi đám. Hò hét chán, tách mình ra khỏi đám bạn, tôi một mình nằm dài trên bờ cát trắng, mắt lơ đãng ngắm nhìn trời xanh biển xanh. Rồi ngu ngơ tự hỏi: Gió đang

thổi từ hướng nào? Sao gió mang cả sóng biển nhấp nhô vỗ bờ ngày đêm không dứt? Lang mang. Bất ngờ, gió mang một mẩu vải choàng lên mặt. Khăn buột đầu. Một bóng hồng hiện ra. Tóc dài và răng khềnh. Bỗng dưng trong tôi dấy lên một cái gì mơ hồ, long lanh, náo nức. Trâm. Sóng biển bỗng chòng chênh.

*

* *

Một tối, tôi lên bộ áo quần “*chiến*” nhất để đến thăm em. Một chút gôm lên tóc. Và tự hài lòng cho chính bản thân mình. Chả trách gì bọn bạn trong lớp chấm 8 điểm: Sinh viên năm 4, điển trai, học giỏi, tài vật, hộ khẩu thành phố... tôi huýt sáo theo một điệu nhạc vui vui. Ký túc xá Ngoại ngữ buổi tối đông lắm. Hình như con trai của tất cả các trường Đại học trong thành phố đều đổ về đây. Con gái Ngoại ngữ có tiếng xinh đẹp và dịu dàng. Thấy tôi đứng trước phòng, em cười, giọng reo như hát:

- *A, em chào anh Tùng, anh vào chơi.*

Rồi loay hoay kéo chiếc ghế nhỏ trong gầm giường mang đến cùng ly nước

- *Anh Tùng ngồi tạm. Để em giới thiệu: đây là anh Tùng. Quay sang cô bạn bên cạnh: đây là Cúc, bạn cùng phòng với em, còn đây là bạn... Cúc*

Bạn của Cúc! Tôi nhận ra bốn “*nhóc*” năm 2, năm 3 cùng trường. Chúng líu ríu đứng dậy: “*Em chào Anh*”. Rồi kín đáo nhìn nhau, le lưỡi. Bất chợt tôi thấy thương bọn chúng, và thương cả thân mình. Sinh viên! Suốt ngày vật lộn trên giảng đường, cố sức để tiêu hoá mớ lý thuyết cao siêu, trong khi bao tử còn cào cào chẳng có gì để tiêu hoá. Thế nhưng, đến chơi với bạn, đứa nào cũng tỏ ra bảnh bao và

thông minh nhất. Dây ký túc xá đối diện bỗng vang lên tiếng ghita
bập bùng. Có tiếng cười và tiếng hát. *“Cuộc đời vẫn đẹp sao tình yêu
vẫn đẹp sao...”*

*

* *

Tôi thường đến chỗ em chơi. Nhưng thật khó hiểu. Nói chuyện với
tôi, em lúc tỏ ra vồn vã thân thiện. lúc dửng dưng lạnh lùng. Những
lúc như vậy, Cúc bao giờ cũng là người dung hoà không khí. Mời đi
sinh nhật đứa bạn, em nhứt đầu. Rủ đi dạo phố, em bận học. Nghĩ
về em, tôi đâm mất ngủ. Nhất định, có dịp tôi sẽ thổ lộ tình cảm của
mình. Và bật dậy trước gương: *“Trâm, anh ...”*. Gã con trai trong
gương nhìn tôi đau khổ. Không được, cần phải tươi tỉnh hơn. Tôi
vuốt tóc và cố nở nụ cười: *“Trâm, anh...”*. Có tiếng ho của Ba: *“Tùng,
con đang học bài à?”*. - *“Dạ, nhưng con ngủ đây”*. Rồi kéo chăn chần
ngang mặt.

*

* *

Một chiều, chúng tôi đi dạo. Có lẽ đó là buổi chiều đẹp nhất của mùa
thu. Vòng vèo trên phố, em đòi dừng xe trước một vườn cây cảnh.
Loay hoay giữa muôn ngàn hoa đẹp, em chọn hai chậu cây bé xíu có
thân cứng và lá dài, trông như cây Đại tướng quân thu nhỏ. Cô bán
hàng nhìn tôi, nhìn em, ngần ngại. Em cười cười: *“Em một cây, anh
một cây. Để kỷ niệm lần đầu đi chơi”*. Tôi hỏi nhỏ: *“Cây gì vậy em?”*. -
“Bí mật!”. Em lúc lắc tóc dài. *“Để anh đặt tên cho nó vậy, cây Kỷ
niệm.”*

Chúng tôi ghé vào quán coffee nhỏ, thơ mộng. Quán Trại Hoa Vàng.
Đường vào lắt léo, băng qua một cây cầu nhỏ. Xung quanh quán rợp

rỡ sắc vàng hoa cúc, gió từ sông hun hút thổi về. Tôi hít thở, bàn tay đặt nhẹ lên tay em: *“Trâm này...”*. Bàn tay nhỏ nhắn rút lại. - *“Anh Tùng nhìn kìa, đẹp quá, hoàng hôn trên sông...”*. Theo tay em, tôi nhìn thấy mặt trời xấu hổ đang dần cuối đầu xuống dòng sông tím sẫm.

*

* *

Ba ngấm nhìn chậu cây bé xíu của tôi một cách kỹ càng, rồi nói: *“Loại cây này rất ít bán bởi đơn giản ít có người mua, nó gắn liền với một truyền thuyết”*. Chuyện rằng: Có một đôi trai gái yêu nhau, tha thiết. Một ngày, tiếng súng vang lên trên bầu trời thanh bình. Chàng trai lên đường. Họ chia tay nhau trong nước mắt. Hái một cỏ dại bên đường và trao cho cô gái, chàng trai nói : *“Em hãy chăm sóc tình yêu của anh, bao giờ hết chiến tranh, anh về”*. Cô gái sống trong chờ đợi và chăm sóc cỏ dại. Kỳ lạ, cỏ dại không cao lên, nhưng thân và lá lại to, dài, vững chãi. Giống như tình yêu của cô gái vậy. Rồi tiếng súng ngưng, chàng trai không trở lại. Cô gái vẫn một mình vò vố chăm sóc cây trong vô vọng. Một loài cây ra đời : *Cây Giã biệt*.

*

* *

Kỷ niệm một năm ngày gặp nhau trên biển, tôi ôm bó hoa nhẹ nhàng đến phòng em. Để tạo bất ngờ. Từ khi tôi đến chơi, phòng em ít khách hẳn. Có lẽ bọn *“nhóc”* năm 2, năm 3 biết thân biết phận tự rút lui. Có tiếng nói của Cúc khi tôi đưa tay lên định gõ cửa phòng: *“Cúc thấy anh Tùng được lắm”*. Tôi mỉm cười, khoan khoái. Và giọng Trâm tinh nghịch vang lên: *“Sao không biến anh thành súng đạn, để nã vào đầu những kẻ nói yêu em...”* Cúc à, sau lần tình cờ gặp trên đường,

Trâm đã cố tình gặp anh trên bãi biển. Trâm chỉ muốn nhờ anh Tùng loại bớt những vị khách không mời để tập trung vào học, nhưng ...”

Đầu tôi nổ tung. Chân tay trở nên thừa thãi. Hoá ra... hoá ra không phải tình cờ chiếc khăn buộc tóc rơi vào tôi trong buổi chiều hôm ấy, không phải vô tình em vồn vã, thân thiện đón tiếp tôi trước mặt bạn bè. Có tiếng nổ chát chúa bên tai: *“Sao không biến anh thành súng đạn, để nã vào đầu những kẻ nói yêu em”*. Tôi xoay người. Bó hoa nặng trĩu. Tùng cánh hoa bỗng dựng đở bầm và to lớn một cách dị thường. Tiếng chân vội vã chà nghiêng dưới cầu thang của tôi to hơn tiếng sấm.

*

* *

Sau mấy ngày mưa dài lê thê, sáng nay Chủ nhật trời lại sáng. Không hện hò la cà với bạn bè, tôi xông ra tĩa tót vườn cây cảnh. Gió sớm mai mát lành làm rung rinh những chồi lá mới. Chú hoạ mi nghênh cổ rớt lên trời một dãy dài âm thanh réo rắc, như chào đón nắng mai, như mời gọi bạn bè. Tiếng hót lạnh lốt cất lên, xao động, rồi mất hút đâu đó giữa không gian rộng lớn. Tôi bê chậu Giã biệt trong phòng ra đặt lên một dãy kệ dài. Giữa một vườn cây đầy kiêu dáng, Giã biệt trông cô đơn và nhỏ bé. Tôi búng búng vào chiếc lá, nhớ em, và lẩm nhẩm: *“Trong đó buồn lắm, thân mày vẫn cứng, lá mày vẫn xanh, nhưng ra đây đón nhận một chút nắng gió trời, cố mà lớn nhé...”*. Có tiếng chuông. Mở cổng. Bất ngờ. Trước mặt là em. Trên tay em là chậu cây bé xíu. Cây Giã biệt.

- Lúc đầu, em cố tình làm quen với anh. Nhưng sau đấy, thật ra... em... Anh Tùng, em xin lỗi...

Em khóc, nước mắt lặng lẽ chảy dài. Mọi tự ái và giận hờn trong tôi

tan biến. Tôi đưa tay chạm vào những giọt nước mắt. Bàn tay và những giọt nước mắt đều nóng hổi. Em nắm bàn tay và gục đầu vào vai tôi: *“Em xin lỗi, anh Tùng, em... nhớ anh...”*

Qua suối tóc em, tôi ngược nhìn. Trời xanh. Nghìn năm trước đã xanh. Và nghìn năm sau vẫn vậy. *“Anh yêu em”*. Một khoảng lặng êm đềm trong lòng, mây trắng dùng dằng bay về phía núi.

- *Anh vẫn còn giữ chậu cây ấy chứ?*

- *Anh vẫn giữ, sẽ giữ, cho dù đó là cây Giã biệt*

- *Còn em, bây giờ em không muốn giữ riêng cho mình nữa, chúng phải được ở cạnh nhau.*

Tôi á lên một tiếng, nhìn sâu vào mắt em. Đôi mắt long lanh, chờ đợi. Tôi thì thầm: *“Uhm, đúng rồi, chúng phải được ở cạnh nhau. Mỗi mỗi là như vậy. Giã biệt sự Giã biệt”*.

Ngoài kia, nắng đang lên. Rực rỡ.

Nguyễn Đình

Tình Mẹ

Năm tháng trôi qua. Tháng năm đi xa. Thời gian lạnh lùng không chờ đợi một ai. Ngày hôm qua, nhỏ bạn cầm mic say sưa với ca khúc Tình Mẹ. Nhỏ hát không hay, đôi lúc lỗi nhịp, nhưng khuôn mặt đắm

đầy ray rứt và giọng nhỏ sũng nước. Ta bàng hoàng chợt nhận ra: thời gian tàn nhẫn quệt nhiều nếp nhăn trên khuôn mặt, âm thầm phủ trắng mái tóc xanh ngày nào của Mẹ. Mẹ ơi!!!

Khẽ ngất nụ hồng cài lên mái tóc xanh mẹ yêu

Tóc rối một đời vì năm tháng chở che đời con

Khi thơ ấu con nào đâu có biết

Mẹ lặng lẽ trong ngàn nỗi muộn phiền

Dù bao gió mưa tình mẹ vẫn thiết tha êm đềm.

Khi thơ ấu ta nào đâu có biết. Đường làng quanh co. Chiều vàng nhạt nắng. Đụn khói thơ thẩn bay lên ở một góc cánh đồng. Ta bỏ chơi và chưa thềm tắm rửa cứ ngóng trông về phía đầu làng chờ Mẹ, chờ cả mẫu bánh mì con con mỗi lúc Mẹ về mà đâu cần biết rằng đó là một nửa khẩu phần buổi trưa dành lại. Gió từ tay Mẹ thổi mát tuổi thơ ta trong những đêm hè nóng nực. Những đêm đông mưa dầm giá buốt, Mẹ lại yên lặng âm thầm sưởi ấm giấc ngủ cho ta.

Rồi ta lớn lên. Dần xa vòng tay Mẹ. Mái nhà và góc vườn bỗng trở nên nhỏ hẹp. Lang thang trên những con phố nhộn nhịp đã cuốn hút cả tâm trí lẫn thời gian. Ta đã tập tành làm thơ. Ca tụng cho rất nhiều điều. Ca tụng cho bao người con gái. Nhưng chưa bao giờ làm thơ cho Mẹ. Đêm 30 Tết nghi ngút khói trầm trên bàn thờ tổ tiên, ta mở cửa vào nhà sau khi la cà cùng đám bạn, bỗng nhói lòng khi thấy Mẹ âm thầm một mình cúi đầu cầu khẩn. Bao nhiêu lần tự hứa với lòng. Nhưng tất cả lại tan theo những cuộc vui bè bạn. Cuộc sống không đẹp như giấc mơ, không lóng lánh ánh hồng như ta từng ao ước. Có đôi khi ta cảm thấy cô đơn đến tận cùng giữa đám bạn ồn ào nhưng không có một ai chia sẻ được. Có đôi lúc ta đã vấp ngã bởi chính sự cả tin và tự tin của chính mình. Cuộc sống đã cho ta nhiều niềm vui

nhưng đôi lúc lại làm đau nhói bởi những điều gần như không tưởng. Trong những lúc loay hoay như vậy, Mẹ lại âm thầm đến bên ta. Những hành động và ánh mắt Mẹ đã cho ta vỡ oà nhiều điều và xốc ta đứng dậy, giúp ta “*dang rộng đôi vai*” để vươn về phía trước.

Mẹ là những tiếng hát ầm áp ru con khi đông lạnh về
Mẹ là những ánh mắt lấp lánh đưa con đi trên đường quê
Để con khôn lớn lên dang rộng đôi vai
Rồi đưa chân bước đi theo từng đêm vui
Mẹ vẫn thứ tha dù cho con mang bao nhiêu lầm lỗi

Nếu có ai hỏi: “*Với bạn, ai là người vĩ đại nhất?*”. Hãy để ta trả lời rất thành thật với lòng: “*Mẹ*”. Duy nhất là Mẹ. Người “*đã có phút giấu nước mắt cho con thơ ngây nụ cười*” và “*cô đơn đứng bên hiên đầy mưa bay*” để cho đứa con được “*nâng bó hoa xinh chào tương lai*”. Cảm ơn Mẹ đã cho cuộc sống này. Và “*trên mỗi bước đi xin mãi khắc ghi tình Mẹ bao la biển trời*”. Mãi mãi là như vậy. Mãi mãi!!!

Đây là truyện của Nguyễn Đình, có cái nick là cá nóc bên Mai Yeu Em Và ND, đã viết lên bài Tình mẹ để dự thi, và được xếp vào hạng nhất với 200\$ tiền thưởng Chúc mừng Nguyễn Đình

Hồi Ký, Tùy Bút

Tôi viết cho tôi

Nếu bạn nhìn thấy một cậu bé tóc húi cao, tầm vóc trung bình, da đen với vẻ mặt bướng bỉnh, luôn luôn mang một chiếc quần cộc, áo may-ô ba lỗ hay cởi trần, đầu trần và chân trần đang chơi đùa cùng

đám bạn, hoặc lặn lê dưới mương nước bắt cá. Đừng ngạc nhiên. Đây có thể là tôi. Tôi của một thời nhỏ bé.

Bốn tuổi, tôi đi mẫu giáo. So với các bạn trong lớp, tôi nhỏ nhất. Không phải vì Ba Mẹ ham hố cho tôi đi học sớm để sau này làm vương làm tướng hay để tỏ ra khôn ngoan già dặn gì so với đám bạn mà đơn giản vì không có ai chăm trong khi chị Ba nhất định không chịu dắt tôi theo khi đến lớp. Chắc lúc đó bạn bè chọc chị dữ lắm. Ba Mẹ phải đi làm. Lúc đó không có nhà trẻ như bây giờ để con cái hai tuổi có thể dung dăng gỏi vào. Mẹ phải năn nỉ cô giáo mẫu giáo trường làng cho tôi được đi học. Tôi không nhớ lúc đó là mình bao nhiêu tuổi. Bốn tuổi là sau này nghe kể lại. Nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ cái lớp học lúc ấy. Nhà tranh. Vách gỗ. Nền nện đất thịt chắc khừ. Cô giáo tóc dài thỉnh thoảng hất ngược ra phía sau ngồi ở một bàn lớn bên cạnh tấm bảng đen. Cô giáo mẫu giáo thì thời nào cũng vậy, lúc nói cứ nhả từng chữ như chim mẹ mớm mồi.

“Hôm nay lớp mình vẽ hình bông hoa, nào, cả lớp, bông hoa có gì nào, cháu nào biết...”. Cả bầy chim con ngồi theo hình chữ U xung quanh tấm bảng, há miệng chờ chim mẹ. Tôi ngồi ở một cạnh trên hình chữ U ấy, dưới bức tranh vẽ hoa quả ngon lành, mắt thỉnh thoảng mắt liếc về cánh cổng gỗ: Nếu không thấy bóng anh Hai hay chị Ba, tôi... khóc.

Học được một tuần, tôi... xé vở. Bây giờ, tôi vẫn không hiểu được lý do tại sao mình làm thế. Cuối buổi học, cô giáo bảo tất cả xếp vở lại, cô sẽ đến thu tất cả và cho vào tủ nhỏ, sau đó ra sân xếp hàng ngay ngắn để về. Liếc mắt không thấy chị ngoài cổng gỗ, tôi bắt đầu khóc. Và kiên quyết không xếp vở, không xếp hàng. Nước mắt nước mũi tèm nhem, tôi khóc mỗi lúc mỗi to, như có nỗi oan ức nào ghê gớm đang đổ ập xuống đầu. Bên cạnh, thằng bé mắt lồi đang nham nhở cười, cô bé áo hoa lám chấm xanh đỏ với đuôi tóc vồng cao chăm chú nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trong đôi mắt, rồi sau đó che miệng khúc khích. Cô giáo đến bên cạnh, hình như cô ôn tồn hỏi tôi điều gì đó, sau này tôi hình dung có lẽ lúc đó cô hỏi: tại sao con khóc, y như bà tiên ông bụt trong truyện cổ tích hay hỏi vậy. Tuyệt nhiên không thấy bóng chị, thế là tôi xé vở. Cô giáo lắc đầu khi chị đến:

“Nói với Ba Mẹ em còn nhỏ quá...”. Điều này có nghĩa là, tôi sẽ tiếp tục hoặc chơi ở nhà với con chó Vàng, hoặc cùng chị Ba đến lớp học, ngồi bên cạnh chị to hó cuối lớp, chơi với con cào cào bằng lá dừa hay tự gấp giấy, vẽ vạch vằn vện lên một cuốn vở trong khi miệng luôn ngậm kẹo đủ màu xanh vàng đỏ. Buổi chiều thì có nhiều người ở nhà. Tha hồ vui vịnh. Một năm sau, tôi chính thức đi học.

Lần này thì đúng là “Mẹ tôi âu yếm dắt tôi đi...” như lời một nhà văn mô tả.

Nhà không có tivi, buổi tối tôi thường hay sang nhà hàng xóm để xem ké. Cả xóm có được ba chiếc tivi đen trắng 14 inch, nhưng chúng tôi thường tập trung ở một nhà “dễ tính” nhất để xem. Nhà dì Xuân. Ban ngày, dì Xuân bán chè, do đó nhà có những chiếc ghế gỗ nhỏ nhỏ cho khách ngồi ăn. Lý tưởng lắm. Tôi và chị thường đến sớm để giành ghế. Và tiện tay lột luôn lớp vỏ bên ngoài đậu ván giúp dì. Những hột đậu ván bị chai cứng thì để dành lại nấu nước uống. Thơm thật thơm. Ngon thật ngon. Uống đến đâu biết đến đấy. Chúng tôi thường ngồi xem từ đầu cho đến cuối chương trình. Từ Những bông hoa nhỏ, băng qua Thời sự để đến Phim, Ca nhạc hay Cải lương. Và ao ước: nhà mình cũng có một chiếc tivi để xem, lúc đó không thèm ngồi ghế nữa, mà... nằm. Vừa nằm vừa xem tivi, vừa thò tay ra ngoài nhón lấy khoai lang luộc hay bắp rang thì thú vị biết mấy. Được ngồi ghế là nhờ đến sớm. Đến trễ một chút chỉ còn việc ngồi xuống nền nhà trắng xi măng đen thui, mùa đông lạnh toát. Những tối có cải lương, nhà đông nghìn nghịt người. Nhiều người vừa coi vừa khóc, xót thương cho số phận của Kiều, của Lưu, hoặc cảm giận, tức tối trước thái độ hống hách của ông Đề, ông Lý... Chị Lan cực kỳ dễ khóc, buồn cũng khóc, vui cũng khóc, muốn biết chị khóc buồn hay khóc vui thì cố gắng nhìn vào miệng chị để phân biệt. Lần nào đi xem, chị cũng bế theo đứa con trên tay. Mẹ chảy nước mắt, con khóc. Trông thật buồn cười. Bọn trẻ con như chúng tôi thì chí cha chí chách hơn, chỉ thích những phim chiến đấu hay Trong nhà ngoài phố với anh Ba đau khổ, chị Tư xả láng cười muốn vỡ bụng. Có lần thằng Khôi sún tè cả ra nhà khi xem một phim ma nào đấy không nhớ rõ. Một phần sợ ... ma. Một phần sợ đứng lên ra ngoài thì mất chỗ ngồi.

Thỉnh thoảng, ở phường có chiếu phim. Đó là loại phim nhựa, căng lên một tấm vải làm màn chiếu, từ đấy hiện ra đầy đủ thế giới xung quanh. Lúc chiếu, máy chiếu phim chạy kêu xè xè, và tiếng người thuyết minh người đọc ra rả, thỉnh thoảng có lên cao hay xuống thấp giọng để diễn đạt trạng thái nhân vật. Những đêm như vậy, bọn nhóc chúng tôi vui lắm. Ngay từ chiều, khi nghe trong gió lúc rõ lúc nhạt vọng đến: phim truyện màu chiến đấu của Liên Xô, là đã hí hửng, khoái chí. Thế là ăn cơm sớm, là tắm rửa sạch sẽ, là nhanh chóng xem bài, rồi tót ra phường, và... đứng đấy ngắm nhìn mọi người. Đơn giản vì không có tiền để mua vé. Hồi đó, cứ mỗi vé người lớn được kèm theo một trẻ con. Vậy là chúng tôi xin đi “kèm”. Thích nhất là gặp

được hai anh chị nào đang yêu, lúc đó trông họ thật đáng yêu bởi sự... dễ tính. Nhưng có quá nhiều trẻ con như bọn tôi, nên không phải lúc nào cũng xin được. Và cũng không phải lúc nào cũng may mắn gặp “hai người yêu nhau” rộng rãi, dễ tính. Túng thế phải làm liều. Chúng tôi đào một góc nhỏ hàng rào. Lần lượt từng người chui vào rồi nấp sau mấy bụi cây um tùm nồng nặc mùi amoniac. Tập trung khoảng gần mười người, chúng tôi bắt đầu hô một, hai, ba rồi đồng loạt chạy loạn xạ vào đám người trong bãi. Đội bảo vệ dữ lắm. Một chuyến mười người thì lọt sản cỡ sáu, bảy người. Ba hay bốn người bị bắt thì ăn vài bọt tai, vài cú đá đít rồi tổng đầu ra ngoài trở lại. Cứ như thế, chúng nó lại tìm cách trở vào. Đội bảo vệ dòm ngó ở chỗ này thì chúng tôi lại dỡ rào ở nơi khác, cứ thế, chúng tôi chẳng bỏ sót một buổi chiếu phim nào cả.

Tôi hay kiếm chuyện mua thuốc lá cho Ba vào buổi trưa. Một công đôi chuyện, vừa trốn ngủ trưa vừa có thể la cà đàn đúm. Quán bán thuốc ở tận ngoài đường cái. Từ nhà đến đường cái khoảng ba trăm mét nhưng lúc đó thấy xa lắm. Giữa nhà và đường cái là nhà ông Lễ khùng, râu tóc bù xù không bao giờ cắt, móng tay móng chân dài ngoằn bám đầu cáu bẩn, mắt trợn trừng và miệng luôn làm bầm câu gì không rõ. Tôi không sợ ông Lễ, trái lại, bọn tôi càng khoái chí khi chọc phá cho ông la lối. Lúc đó bọt mép ông sùi ra, giơ tay chỉ trỏ lên trời rồi đấm ngực thành thịch, nằm vật xuống đất. Anh con trai chạy ra bế ông vào nhà, đuổi chúng tôi chạy có cờ. Còn bà Lễ bán hàng ngoài chợ, cứ vài ba ngày lại kéo tay nịu áo mắng vốn từng phụ huynh. Thế nhưng, tôi thực sự sợ bầy ngỗng nhà ông. Chúng kêu quàng quạt ma quái và luôn tìm cách mổ rất đau vào chân những người qua lại trước cửa nhà. Đôi lúc, để đi ngang nhà ông mua thuốc lá, tôi phải đứng chờ một người nào đấy đạp xe đi ngang, xin ngồi lên phoocpaga phía sau rồi co hai chân lên cao để tránh bầy ngỗng. Không như bây giờ, mùa hè thực sự là mùa chơi xả láng. Khoảng nửa tháng cuối cùng của kỳ nghỉ mới bắt đầu sắm sửa áo quần, sách vở chuẩn bị cho năm học mới. Chúng tôi có vô khối trò chơi trong mỗi dịp nghỉ hè. Buổi tối, chúng tôi thường chơi Hô-lê-manh. Chia đều người ở hai phe, sau đó mỗi phe một bên chui rúc lẫn trốn thế nào thì tùy nhưng phải nhận cho ra và hô đúng tên từng người của phe kia. Mỗi lần hô đúng, người bị điểm trúng tên sẽ chết, buồn hiu ra ngoài ngồi châu rìa. Hô nhầm, người chết lúc đó sẽ là người hô. Cứ như thế phe nào chết hết trước thì thua. Lúc chơi, chúng tôi thường cời trần. Da dứa nào cũng đen, lẫn vào bụi cây khó nhận biết. Tôi và Thắng thường đổi cả quần cho nhau. Cùng tặng người,

sau khi đổi quần, tôi thường giả bộ hờ hênh xoay cặp mông ra khỏi bụi cây để phía bên kia hô nhằm. Thẳng đôi lúc cũng công phu chạy về nhà, mang thêm chiếc áo khác màu rồi ung dung lấy xe đạp chạy thẳng qua phía bên kia bắn chết một người, xong cười hí hí chạy về nhà cất xe ra chơi tiếp. Vào những buổi có mưa rào, chúng tôi lấy sấm xe đạp đốt lên đi soi ếch. Rất dễ, thấy bờ cỏ động đậy, chúng tôi chỉ việc đến túm lấy ếch bỏ vào giỏ. Trong những buổi như vậy, chúng tôi tranh thủ đặt mấy cái lờ hay giăng vài mảnh lưới rách lượm được ngang con nước chảy. Đi soi ếch một lúc, trước khi về kiểm tra lờ và lưới thế nào cũng có thêm vài chú cá dính vào. Những đêm trăng sáng thì đông hơn, trẻ con của ba xóm cùng nhau tụ tập về sân trường cấp I trong xóm. Có lúc tất cả cùng trộn lẫn vào chơi, có lúc mỗi xóm mỗi phe, có lúc... đánh lộn, có lúc chạy theo mấy anh lớn tuổi hơn xem... những người yêu nhau nói gì....

Ban ngày có nhiều trò chơi hơn. Nào là một-hai-ba, năm-mười, thả diều, câu cá, nhảy ngựa, u, tượng đá, đá banh, banh phạt... nhưng thích nhất là trò Săn Bắt Cướp. Trò chơi này tha hồ sáng tạo và xử lý tình huống. Chia đều làm hai phe, đều cả số lượng và nam nữ. Rồi oẳn tù tì, hơn làm công an, thua làm cướp. Bên công an phân ra hai người làm chủ nhà. Số còn lại dĩ nhiên là công an oai phong凛凛 liệt. Chủ nhà cười nói, chủ nhà ăn tiệc, chủ nhà tí tởn đi chơi, chủ nhà... quên khoá cửa. Thế là cướp đến. Cướp khoán sạch sẽ từ cái quạt bằng lá cho đến nồi niêu soong chảo bằng nhựa. Rồi cướp dong. Trước khi dong, cướp còn nháy mắt cười cợt với đám công an đang ngồi bên cạnh. Chủ nhà về khóc lóc vật vã chán chê đúng mười phút và điên cuồng chạy khai báo công an. Mười phút là thời gian quy định để cho cướp tẩu tán tài sản khoán được và tìm nơi ẩn náu. Sau khi khai báo, chủ nhà hoá thân thành công an và nhập cuộc tìm kiếm giữa hai phe. Có vụ công an nhanh chóng bắt giữ toàn bộ bọn cướp và thu hồi tang vật trả về khổ chủ. Có vụ cả công an và bọn cướp gặp nhau ở một xóm bên cạnh cùng nhau ăn mít hay mận vừa mới hái trộm được. Nhưng vụ nào rồi cũng để lại một vài dấu tích: trầy tay, sái chân, gai châm. Có lúc còn bị cả ong chích sưng to lên cả tuần, phải lấy vôi quẹt vòng tròn quanh vết chích. Chơi chán, chúng tôi cùng nhau ra sông bơi lội, tập cho nhau bơi ngựa, bơi sải, bơi bướm, bơi chó... Rồi bắt còng đá bám trên bờ kè và sì sục mò sìa. Sìa là con vật nhỏ, giống như nghêu, nhưng nhỏ hơn và có màu đen, cá biệt có những con rất to. Cứ ngồi ngâm nước đến cổ ở bờ sông, thò tay xuống đám bùn nhão nhoét khoán, gặp sìa là bắt lấy, đôi lúc cào cào trúng phải mấy thanh sắt gỉ hay miếng chai, chảy cả

máu tay. Còng và sìa bắt được nướng ăn ngay trên bờ rất ngon. Nhưng cũng dễ bị đau bụng. Có lẽ do nướng chưa chín. Mà chín làm sao được. Đôi lúc miếng ăn đưa lên gần đến miệng còn bị vụt vào tay kẻ khác.

Lúc nhỏ, tôi ghét chị kể lắm. Cách nhau năm tuổi nhưng lúc nào cũng giành phần hơn và phân chia công việc sòng phẳng. Tôi hay bị mất bút viết vì tội ham chơi nhưng đừng hòng sờ mó vào đồ dùng học tập của chị. Hai chị em hay học cùng buổi, do vậy ở nhà cũng cùng một buổi. Chị quét sân em phải quét nhà. Chị nấu cơm thì em phải lật rau. Có Ba Mẹ ở nhà thì sướng, Ba Mẹ làm hết, còn không thì đừng hòng với chị. Thỉnh thoảng chị mách lẻo về tội tôi ham chơi, rách áo, đổ mực, trầy chân, trưa nắng tắm sông... Ôi thôi, những cái đó thì đầy rẫy, chị mách hoài không hết chuyện. Tôi bị Mẹ la tơi bời, kiểm tra bài vở ngặt nghèo hơn, đôi lúc bị phạt quỳ sắp mặt vào vách suốt hai tiếng đồng hồ. Nhưng bù lại, Ba hay ra tay cứu giúp thoát khỏi những trận đòn roi kẻ cận, mỗi kỳ nhận lương, Ba hay dắt tôi đi ăn mỳ quảng, cho thêm tiền ăn quà vặt. Sau mỗi trận phạt, anh Hai thường dẫn tôi ra sau vườn hứa làm cho con điều hay cái nả bán chim. Còn chị thì tôi chịu, chẳng có gì để mách lẻo trả đũa. Ngày ôn bài chuẩn bị thi tốt nghiệp phổ thông cơ sở, chị nói Mẹ bắt tôi ngồi dò bài cho chị. Trời ạ! Ngồi dò bài mà ngoài kia bọn đồng môn đồng lứa bày trò chơi kêu gào la hét ồm ồm, tôi chẳng để tâm vào được. Thấy tôi thấp thỏm, chị cố tình đọc sai một đoạn, hỏi tôi có đúng không, tôi nhanh chóng gật đầu cụp cụp, thế là chị khóc lên, rồi chạy đi mách Mẹ... Sao mà đáng ghét thế! Vậy mà mấy bác đến chơi thường khen chị ngoan, chị xinh, chị hiền lành, chị dễ mến. Sai lầm hết!

So với trong xóm, nhà tôi thuộc loại ít con và sinh thừa. Cứ người này lập gia đình thì người kia mới biết... yêu. Hình như càng lớn, chị càng đổi tính, giành... việc làm của tôi nhiều hơn thì phải. Cứ dành dụm đủ một số tiền, hai chị em cộc cạch chở nhau đi mua truyện. Lúc đến hiệu sách Nhân Dân, cả hai cùng tranh thủ đứng đọc một truyện, sau đó mua một truyện khác. Chị bán hàng cười, sau đó ưu tiên cho ngồi trên hai chiếc ghế ở cuối quầy, tha hồ đọc. Anh Hai và chị Ba sao tôi không rõ chứ từ khi chị kể yêu và lập gia đình, điều gì chị cũng kể cho tôi biết. Có lẽ vì lúc đó nhà chỉ còn hai chị em. Trong đám bạn chị, tôi có cảm tình nhất với một anh trông rất thư sinh, trông rụt rè, giúp tôi giải toán thật nhanh. Nhưng người đến nhà chơi nhiều nhất là một anh luôn mang quần Jean xanh lủng lảng những túi là túi, nhanh tay nhanh miệng, việc gì trong nhà cũng có tay ảnh rờ vào, Ba Mẹ thích lắm. Một lần, tôi vô tình bắt gặp Jean xanh dừng xe,

tay hất hất tóc trên trán, hóp bụng vuốt lại cho phẳng phiu chiếc áo, sau đó canh ngang nơi đầu gối chiếc quần cho thẳng thơm và tiện tay phủi phủi bụi trên giày trước khi vào nhà. Bất chợt, mọi tình cảm với anh chợt tan biến. Nhìn bộ dạng của tôi, chị hiểu. Và cười. Có gì đâu. Rồi chị yêu. Một người mà tôi không bao giờ ngờ đến. Trước đây, anh và chị gặp nhau là tranh luận. Cái kiểu tranh luận không phải để tìm ra một kết quả đúng nhất, mặc dù ẩn dưới lối phân tích mổ xẻ đến cạn kiệt một vấn đề để tìm cái sai và cái đúng, nhưng thực chất chỉ là một sự chọc tức khiêu khích lẫn nhau. Chuẩn bị đám cưới, bà con trong quê ra thật đông, sắp xếp đưa dâu phải ưu tiên giành phần cho ông chú, bà bác, không thì sẽ có giận dỗi, trách móc trong khi số người đưa dâu có hạn. Chị lại khóc và nằng nặc đòi phải có tôi. Trước đám cưới một ngày, hai chị em chờ nhau đi xem phim, sau đó la cà đủ loại hàng quán, rồi đi uống cà phê. Chị nói: Từ rày bớt lêu lổng ngoài đường, dành thời gian ở nhà nhiều hơn với Ba Mẹ. Lúc đó, tôi thấy chị thật lớn. Thật hiền. Và đó cũng là lần đầu tiên tôi nghiêm khắc nhìn nhận lại bản thân mình: từ trước đến giờ, tôi chỉ làm những điều mình thích, tôi chẳng nghĩ gì đến những người xung quanh.

Nhà có một cái ... toilet. Nói cho oai vậy thôi chứ đó chỉ là một góc nhỏ cuối nhà. Ngoài chức năng chính, nó còn kiêm cả chức năng của một cái phòng.... đọc sách. Mỗi lần vào “phòng”, tôi ngồi lì trong đó ít nhất 2 giờ đồng hồ. Có hôm, Ba phải kêu ầm lên giục ra để đến... phần Ba. Mà các thành viên trong nhà ai cũng vậy. Tính qua tính lại, cái toilet là nơi được “ngồi” nhiều nhất so với tất cả các vị trí trong nhà. Bây giờ, đứa cháu đang đi nhà trẻ, không bao giờ chịu ngồi bô, mỗi lần vào toilet là túm theo một cuốn truyện tranh, ị ạch đặt lên bàn ngồi một miếng gỗ đệm rồi leo lên ngồi lì trong đó mặc dù nó chưa biết đọc một chữ nào. Ông anh rề ngồi chờ nó bên ngoài sốt ruột: nó mang cái gen của Mẹ.

Tối nay, ngồi nghe lại bài hát Cho Con, bỗng thấy nhớ gia đình ngày xưa quá. Bài hát này ngày trước mấy anh chị em vẫn thường ngheu ngao trong những đêm trăng sáng. Vào những đêm trăng như vậy, anh Hai thường mang chiếc chõng tre ra ngoài vườn, cả nhà tụ tập trên chiếc chõng đó, vừa hát hò ngắm trăng, vừa tránh nóng trong nhà. Lúc đầu là như vậy, nhưng về sau chiếc chõng sẽ được tôi và chị ké xoắn tay chia phần giang sơn lãnh thổ, mỗi người một nửa, và trên địa phận của mình chỉ cho Ba hoặc Mẹ ngồi lên thôi. Anh Hai và chị Ba lúc đó như những người lớn thật sự, nhường nhịn từ cái bánh cho đến chỗ ngồi, cả hai thường ngồi dưới đất, anh Hai đánh đàn

tưng tưng đệm vào cho khí thế, bài gì thì bài, thế nào anh cũng đàn bài Mặt trời bé con cho chị Ba hát. Sau này lớn lên chút nữa, tập tò học ghita, tôi cũng được ông thầy dạy cho đánh bản nhạc này sau khi gò lưng bấm đủ các nốt đồ rê mi fa son la... Cuối mỗi buổi như vậy, tôi thường nằm im giả vờ ngủ, Ba hoặc Mẹ sẽ bỗng vào nhà. Thích lắm.

Bây giờ, mọi điều đều thay đổi, xóm làng đổi thay, nhà cũ không còn, dĩ nhiên chiếc chõng tre năm nào cũng không còn nữa. Các anh chị đã có gia đình, thỉnh thoảng chủ nhật nào đấy mới tập trung lại nấu nướng, nhưng hiếm lắm. Trăng bây giờ không còn sáng và lóng lánh ánh vàng như trăng của ngày xưa. Đôi lúc ra biển chơi ban đêm, thấy trăng sáng mới biết đó là ngày rằm. Lưng Ba Mẹ đã còng, tóc đã bạc. BẠN BÈ CŨ DẦN XA. Đứa Nam. Đứa Bắc. Đứa ở lại chính nơi sinh ra, nhưng cuộc sống không cho phép chúng tôi tung tăng như ngày xưa nữa. Thời gian tàn bạo quệt lên mặt nhiều nếp nhăn không chừa một ai, cũng có thể thời gian xoá nhoà đi trong trí óc nhiều kỷ niệm.

Nhưng tôi tin, *“quê hương mỗi người chỉ một, như là chỉ một Mẹ thôi”*. Giống như đêm nay, có một *“cậu bé tóc húi cao, tầm vóc trung bình, da đen với vẻ mặt buồn bã, luôn luôn mang một chiếc quần cộc, áo may-ô ba lỗ hay cởi trần, đầu trần và chân trần”* đang tha thẩn đi dọc các góc ngách ngày cũ để tìm về với tuổi thơ và kỷ niệm.

Nguyễn Đình

Nguồn: Nguyễn Đình

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 19/12/2005 6:05:54 CH